

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 449 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU



Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
4. novembar 2011.

SPENSEROV ZAKON

★ **DOK HOLIDEJ** ★

449

Frenk Larami

SPENSEROV ZAKON

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 449

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

SPENSER'S LAW

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 26. X 2011.

Tržište: 4. XI 2011.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – SPENSER'S LAW

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej je do tada video i bolje gradove od Ouk Krik Vilidža, ali nikada ni u jednom gradu nije video da neko tako akrobatski napušta salun.

Gost je krilo pokretnih vrata otvorio glavom i ostao da visi vrhovima čizama okačen za drugo krilo čime je blokirao sopstveno kretanje napred. Zaljuljano krilo tresnulo ga je po sred lica, kada je iznenađen podigao glavu. Zatim i krv šiknu. Bauljao je kao hroma kornjača pločnikom. Bar dvojica ljudi pucala su za njim. Olovo se zarivalo desno i levo od njega. Još poluošamućen i u smrt-nom strahu, momak potrča napred. Prevideo je da je taj deo pločnika ograđen prema kolovozu. Ta prepreka ga je pogodila nešto iznad pojasa, a udarac prinudio da se presamiti. To ga je opet nateralo da napravi salto i da zatim tresne na leđa u blato glavne ulice i gotovo potone u njega. Čak tako duboko da dva momka koja su pucala na njega nisu mogla da ga vide.

Duboko blato je momku koji je preko volje postao akrobata, spasilo život. Uz to je pomogla i činjenica da je izgubio svest, pa se prema tome nije pomerio.

Sve se to odigralo tako munjevito da je Holidej u poslednjem trenutku uspeo da zaustavi svog konja i spreči ga da nagazi momka u kaljuzi. To što je zadržao konja ispred saluna mu je donelo

na vrat zlovolju dvojice momaka koji su pogledom tražili svoju žrtvu.

– Gde li je taj pacov? – upita jedan od njih, dugonja i mršavko nalik na motku. Imao je prljavo lice zaraslo u bradu, duboko usađene oči, prodornog pogleda. Šešir mu je bio mastan i pohaban.

– Taj pasji sin nije mogao nestati tek tako! – vikao je drugi. Bio je niskog rasta i bezmalo širok koliko i visok. Glava mu je bila nekako uglasta. U nekoj od tuča, nos mu je bio slomljen i delimično sabijen u lice. Držao je revolver u ruci i podigao cev prema Holideju i nišaneći upitao – Gde je on?

Čovek sa crnim „kalifornija” šeširom, u elegantnom odelu i košuljom belom kao sneg, ostao je da sedi na leđima konja sasvim mirno, ne odreagovavši. Ova dvojica su, nema sumnje, bili pripiti. Prema tome, bilo je preporučljivo ne pomicati se kad te takav tip drži na nišanu.

– Nemam pojma – kazao je Holidej.

Sledećeg trenutka je četvrtasti tip povukao obarač. Metak je prozviždao kraj same njegove glave tako da je osetio neprijatan dah smrti.

– Kako to da tip još uvek sedi na konju? – pitao je „četvrtasti” svog pajtaša. – Ja sam mu upravo prosvirao metak kroz tintaru!

– Pa možda si...

Holidej nije sačekao da čuje šta je dugonja došapnuo svom partneru, nije morao to ni da radi. Jasno, bilo je u pitanju samo to hoće li momak ponovo okušati sreću. Ukoliko bi to moglo uopšte tako da se nazove. Ma koliko bio pijan, moglo se dogoditi da ovog puta ne promaši. Dakle, elegantno obučen čovek baci se iz sedla. Isto kao i momak pre njega i on je utonuo u žitko blato. Dok je još padao u blato, čuo je zvižduk metka koji je nepoznati tip ispalio. Okrenuo se na desnu stranu. Konj se uplašio, propeo na zadnje noge, a onda odjurio galopom. Dok se okretao, Holidej je izvukao iz futrole svoj „kolt” kalibra 45. Sada kada je konj nestao s vidika koji je zaklanjao, obojica pijanih siledžija su se nalazila ispred njega. Mada, situacija nije bila ništa bolja. U međuvremenu je i dugonja izvukao oružje i držao ga na gotovs. Cev se šetala kao da traži pravu metu, ali samo na trenutak. Dugonja se naglo trgnu kao da ga je neko ošinio kada je u blatu otkrio Dok Holideja. Naravno, cev njegovog revolvera usmerila se u tom pravcu. Po sjaju u očima i stegnutoj vilici moglo se videti da neće oklevati da povuče obarač. Obzirom da nije mogao da sredi mladića koji je još uvek ležao neprimećen u blatu, morao je da se dokopa nekog drugog i na njemu iskali gnev.

Iako to nije bio Dokov način da se meša u tuđe stvari i razmirice, posebno u tuđe probleme, ukoliko se to od njega izričito ne traži, ovog časa to više nisu bili ni tuđi odnosi, ni tuđi problemi.

Ticalo se njega samog. Uostalom, nije došao u Ouk Krik Vilidž da tu okonča život.

Pre nego što je dugonja uspeo da savi kašiprst koji je držao na obaraču, Holidej je ispalio metak iz svog „kolta”. Metak je pogodio momka negde u desno rame što ga je okrenulo oko sopstvene osovine. Bio je to više nego pun krug pre nego što se skljojao na jednu stranu i tresnuo o pločnik udarivši glavom u prečku za vezivanje konja.

Četvrtasti siledžija je zaurao kao kojot. Za trenutak je okrenuo svoju nezgrapnu glavu na desnu stranu da pogleda svog partnera, a onda načini pokret kao da će pucati.

– Da sam na tvom mestu ne bih pokušavao! – doviknu mu Holidej. Bilo je to, međutim, isto kao da se obraćao fasadi šerifove kancelarije koja se nalazila na drugoj strani ulice, upravo iza Dokovih leđa.

Ponovo se zaorio uzvik kao zavijanje kojota i „četvrtasti” lupež podiže revolver i savi kašiprst. Procenivši situaciju, Holidej se pribrano otkotrljao na drugu stranu. Tamo gde je samo trenutak ranije ležao, blato suknu kao gejzir podstaknut metkom.

Opet, po ko zna koji put, Holideju nije ostavljen izbor. Morao je da puca ponovo. I ovoga puta je dobro nanišanio, usijano olovo iz njegovog „kolta” pogodilo je tipa u rame.

Pogođeni siledžija se zatetura unazad. Njegov krik kao da se stopio s pucnjem. Bol je otkočio njegove prste i revolver mu je pao na tlo. No, momak je

van sebe pokušavao da se dokopa oružja. „Kolt” sa niklovanom cevi i drškom od slonovače u Dokovoj ruci oglasio se još dva puta. Prvi metak se zario u pločnik uz revolver, a drugi ga pogodio i odbio daleko u stranu pre nego što je „četvrtasti” uspeo da ga zgrabi.

Holidej se u jednom skoku podigao na noge i nadlanicom pokušao da obriše lice od blata. Pogled mu je pritom bio stalno prikovan na siledžiju koji je pao na kolena, zajaukao glasno i klonuo na pločnik. Pod njegovom težinom je počela da podrhtava ne baš stabilna drvena konstrukcija.

– Loše ti se piše, kicošu!

Holidej skrenu pogled u pravcu iz kojeg je dolazio glas. Čovek koji mu se obraćao nosio je kožnu jaknu i sombrero na glavi, a u desnoj ruci „vinčesterku”. Došao je iz saluna, stao korak udesno tako da je svetlost koja je dopirala iz lokala obasjala metalnu zvezdu pričvršćenu na kožnu jaknu.

On spusti „kolt”, okrenu ga jednom oko prsta i spusti ga u futrolu. Potom ga pokri pešem svog elegantnog, sad blatom izmazanog kaputa. Smrknuta pogleda i još uvek blatnjavog lica, prišao je bliže.

– Jesu li mrtvi? – pitao je čovek sa zvezdom.

– Sa metkom u ramenu se ne umire baš tako lako! – uzvрати on ledeno. – Ja bih, međutim, sigurno ostao na mestu mrtav da sam ostavio onom glavonji vremena i pružio mu priliku da puca. Danas u podne sam stigao ovamo preko novomeksičke granice, šerife! Tamo

preko se ne govori na taj način ako neko brani sopstveni život. Zar je to u Arizoni drugačije?

Čuvar zakona se odvoji od ulaza u salun i dođe do ivice pločnika, pa je sada Holidej mogao da vidi da je šerif melez, verovatno mešanac Indijanca, Meksikanca, i doseljenika iz Evrope. Imao je tvrdo, uglasto lice, povijen nos i tanke, blede usne. Oči su mu bile krupne i plave, a brkovi i duga kosa crni kao zift. Senke na njegovom licu ukazivale su na to da se danima nije brijao. Ramena su mu bila široka, uzana bedra i, u odnosu na prilično kratak gornji deo tela, prilično duge noge. Nosio je ukrštene opasače sa dva revolvera čije su drške štrčale iz futrole i još sa strane kanija sa širokim „bovi” nožem. Cev „vinčesterke” bila je i dalje uperena u Holidejove grudi. Šerif razvuče lice u širok osmeh.

– Novi Meksiko je Novi Meksiko – rekao je grlenim glasom. – Što se tiče zakona u Arizoni, njega možeš zaboraviti, stranče! Ti si u Ouk Krik Vilidžu. Ovde Frenklin Spenser određuje zakon. A Frenklin Spenser – sam ja. Shvataš?

Holidej odmahnu glavom.

Frenklin Spenser opali metak iz „vinčesterke”. Metak se zario uz samu Dokovu čizmu i blato se rasprši na sve strane.

– Shvataš li sada? – pitao je čuvar zakona.

– Još uvek ne – uzvрати Holidej zlobno ozbiljno.

U međuvremenu, više gostiju je izašlo iz saluna na ulicu i postavilo se iza

šerifa. I prolaznici su zastajali. Posmatrali su nevolje koje je šerif imao sa strancem kojeg u Ouk Krik Vilidžu niko nije poznao. Sticao se utisak da se u pogledima posmatrača vidi divljenje za Holideja i očigledno poštovanje, kao da se već dugo niko nije osmelio da se suprotstavi i da protivreči čuvaru zakona.

– Imam jedno pitanje, šerife.

– Pa ako je samo jedno...

– Da li je u Ouk Krik Vilidžu uobičajeno da šerif puca nekom građaninu u leđa?

Šerifovim telom kao da je prošao trzaj. Vilijem Spenser zabaci glavu snažno unazad. Usne kao da su mu se još više suzile. Gotovo su se samo mogle naslutiti. Čak su i krupne plave oči postale uzane i sitne. Fiksirao je Holideja i čuo žamor negodovanja među prolaznicima. Odjednom je spustio cev „vinčesterke”. Okrenuo se naglo prema ljudima koji su stajali iza njega.

– Otpremite ova dva idiota kod lekara! – naredio je i vratio se u salun.

Holidej uzdahnu duboko. Čelo mu je bilo orošeno znojem. Nije imao nikakvih iluzija. Znao je da je od čuvara zakona ovog neuglednog grada, stvorio neprijatelja. No, zbog toga sigurno nije došao ovamo. Naprotiv, stigao je ovamo da bi prenoćio u hotelu i sutradan krenuo dalje u Takson, gde je trebalo da se sastane sa jednim od pomoćnika šerifa, Vajata Erpa.

Sada kada je upravo hteo da uhvati uzde svog konja jer se već poslušno vratio, čovek koji je nepomično ležao u

blatu se pomerio. Mladić zbog koga je sve ovo i počelo. Ječeći se uspravio i iznenađeno pogledao oko sebe.

– Karamba, Umberto!

Jedna mlada Meksikanka je prilazila gacajući kroz blato i zastala pored mladića koji je izgledao kao leš izvađen iz blata. U tom stanju je Holideju jasno bilo nemoguće da utvrdi da je u pitanju Meksikanac. To je bilo moguće tek kada je koliko-toliko uklonio blato s lica.

– Pepita...

Meksikanka odmahnu rukom. Oprezno je spustila Holideju ruku na rame, a onda lagano podigla pogled. Tako je mogao da vidi lepe, smeđe i uplašene oči ove devojke.

– Vi ste mom bratu spasli život – kazala je Pepita tiho. – Da su ga ona dvojica otkrila...

– U redu je – kazao je. – Da budem iskren, da se ta dvojica nisu odjednom okomila na mene, verovatno se ne bih ni umešao.

Pepita Rozado je odmahivala glavom. Njena duga, crna kosa letela je oko lica.

– U to ja ne verujem! – tvrdila je.

– Vi izgledate kao osoba koja je spremna da nekome pritekne u pomoć ako je u opasnosti.

Holidej je bio suviše umoran, iscrpljen i nadasve prljav da bi ubeđivao mladu Meksikanku u suprotno, to jest u njegov stav da se ne meša u tuđe razmirice. Samo je klimao glavom kada je Meksikanka htela da kaže još nešto.

– Sve je u redu! Ne znam šta su ta dvojica imala protiv tebe – kazao je Umberto kada je ovaj takođe hteo da izrazi zahvalnost svom spasiocu. – Uostalom, to neću ni da znam. Sve ukazuje na to da sam sebi već sada natovarao na vrat gomilu teškoća, što me nikako ne čini srećnim. Tražim sobu u kojoj ću se okupati i odmoriti da bih već sutra nestao iz grada. U redu?

Umberto Rozado je potvrdno klimnuo glavom. Bio je vitak, srednjeg rasta, nežne konstitucije i krupnih, smeđih očiju. Crna kosa mu je bila kratko potišana.

– Gracias, senjor! – promrmljao je.

– Kao što je moja sestra rekla, vi ste mi spasli život. A kada ona kaže, tako je. Žao mi je što ste upali u neprilike. Ako budete dolazili u Spring Veli, senjor, bićete u hacijendi moga oca dobrodošao gost.

Holidej učini neodređen pokret glavom i povede svog konja za uzde prema hotelu „Igl” koji se nalazio sto metara dalje. Koraci su mu bili dugi i teški, jer ga je umor savladao. Kiseo osmeh zaigrao mu je na usnama kada je video veliku tablu hotela na kojoj je bilo ispisano krupnim slovima da se radi o najboljem hotelu u Arizoni i da ima uvek slobodnih soba.

II

Frenklin Spenser zatvori vrata za sobom i uputi se prema prozoru. Bio je besan.

– Šta se dogodilo?

Pre nego što je skrenuo pogled na ženu koja je sedela na postelji, čuvar zakona u Ouk Krik Vilidžu osmotri glavnu ulicu. Prokleti stranac je nestao.

– Šta je sa čovekom koji je zaštitio Meksikanca? – upita ona.

Tek tada se šerif okrenuo prema Stele Galovej, ženi kojoj je pripadao salun „Srebrni grumen”. Iako je sedela moglo se videti da je visoka. Kosa crna kao zift padala joj je na ramena. Iako gusta i prava, nije mogla da pokrije sasvim njena naga ramena. Tako tamna kosa je još više isticala njenu lepotu, njeno blede lice, na kome su svetlela dva, kao ugalj crna oka. Usne su joj bile pune i rumene i otkrivale dva niza snežnobelih zuba. Stela je bila naga i držala ruke prekrštene ispred velikih, jedrih grudi.

Frenklin Spenser uzdahnu. Pogled na ovu poželjnu ženu mu je bezmalo otklonio ukus poraza koji je doživeo sa neznancem. Ali samo bezmalo.

– Poznaješ li tog čoveka, šerife? – glas Stele Galovej zvučao je sasvim drugačije nego što je ona izgledala – bio je leden.

Čuvar zakona odmahnu glavom.

– Kicoš u sedlu koji se pojavio baš u „pogrešnom trenutku” – procedio je kroz zube. – Deker i Arnold bili su na pravom putu da podstaknu Meksikanca na glupost. Stajao sam iza vrata saluna i mogao sve da pratim. U trenutku kada bi Umberto Rozado potegao oružje i pucao, ja bih se stvorio na licu mesta. Do toga, na žalost, nije uopšte došlo. Deker i Arnold su preterali i, umesto

da sačekaju, zakačili su se sa čudnim strancem. Sada obojica imaju olovo u ramenu i ispali su iz igre.

Stela Galovej skloni ruke sa grudi. Podigla je desnu ruku i prelazila njome lagano izazivački preko svoje duge kose.

– Zbog čega je taj stranac još uvek živ? – pitala je podrugljivo. – Možda ti nije bio ispred cevi, Spenseru?

Čuvar zakona u Ouk Krik Vilidžu potvrdi i istovremeno škrgućući zubima uzvрати lepotici – Suviše je bilo svedoka. A momak je odmah vratio oružje u futrolu. Nisam mogao tek tako, kao šerif, da pucam na čoveka koji se nije mogao braniti, a koji je još uz sve to pomogao Meksikancu. Bio bi veoma loš postupak ubiti čoveka tako javno, Stela. Stari Malkom Rozado bi se obrušio na nas. Takve nevolje sebi u ovom trenutku ne možemo da natovarimo na leđa.

Stela spusti svoje duge noge na pod i uspravi se. Pošla je nekoliko koraka kroz sobu i zastala kod prozora. Pogledala je šerifa s nipodaštavanjem i odmahнула glavom.

– Peterson dolazi sutra ili prekosutra u grad – kazala je. – Do tada bi to trebalo da bude sređeno, šerife.

– Prokletstvo, ja ne mogu...

– Petersona ne zanima šta ti možeš ili ne možeš. Ti si prihvatio jedan zadatak za koji ti je unapred plaćeno.

– Nisam još video ni probušeni cent. Ja...

Stela se nasmeja glasno i prope na vrhove prstiju. Njene obline se zategoš

uzbuđujuće, a trbuh posta ravan. Bila je slika i prilika iskušenja.

Spenserovo čelo se orosi znojem dok su mu se usne grčile. Osećao je otkucaje srca u grlu. Tačno je, naplatio je deo honorara kako je bilo dogovoreno. Stelinu naklonost za dve divlje noći. Za to, i za pet hiljada dolara trebalo je da dovede Umberta Rozada u situaciju koja će ga na kraju poslati na vešala. Presudu je trebalo da izrekne nezavisna porota uglednih građana Ouk Krik Vilidža. Večeras je, na primer, trebalo dovesti mladića u situaciju da bude izazvan i da potegne oružje na Arnolda ili Dekera. Sve je bilo dobro iscenirano, ali je na kraju sve krenulo pogrešnim tokom. Na putu ostvarenja zavere, isprečio se nepoznati kicoš.

– I šta sad, šerife? – pitala je Stela.

Spenserove oči sjale su kao u groznici kada mu je pogled kliznuo preko uzbudljivog tela ove lepotice. Nadlanicom je obrisao znoj sa čela.

– Ostaće najmanje još jedan dan u gradu – kazao je. – Umberto neće napuštati grad. Pojaviće se opet u salunu, a do tada sigurno neće postati hladnokrvniji. Kada se Peterson bude vratio, Meksikanac će već biti iza rešetaka.

Stela zamišljeno zatrese glavom. Nije baš bila sasvim sigurna u ono što je šerif tvrdio. Uostalom, od samog početka je bila protiv toga da se igra odvija na ovakav način. Nije u to verovala od samog početka. Sumnjala je da je Spenser pravi čovek za takav zadatak. No, Morgan Peterson je tako

hteo. A ono što Peterson sebi utuvi u glavu, to se i događa.

– Pepita – kazao je Spenser zatim.

– Zbog čega jednostavno ne uhvatimo Umbertovu sestru?

– Njen otac, Malkom Rozado, ju je odbacio – kazala je Stela oštro. – Umberto je sigurno vezan za nju, ali Malkom neće zbog nje mrdnuti prstom taman da je na umoru. Odbačena je isto što i mrtva!

Frenklin Spenser opsova kroz zube i sede na postelju. Stela je ostala da stoji kraj prozora i kao da se zabavljala na njegov račun. Posmatrala ga je i znala tačno šta hoće, ali ona nije bila spremna da mu udovolji. Ne noćas, ni ikada više!

– Ja zaista ne znam šta ti još čekaš, Spenser? – kazala je. – Nepoznati kičoš je sigurno u hotelu. Peterson ti nije obezbedio šerifsku zvezdu ovog vašljivog grada tek tako, nego zbog toga što brzo i odlučno potežeš pucaljku kada treba i na koga treba!

Šerif se trgnu kao ošinut. Gledao je Stelu netremice. Izgledala je kao anđeo, a bila zapravo sâm đavo u divnom ženskom obličju. Čak je i njemu bilo nerazumljivo kako je moguće da se u jednoj tako lepoj čauri nalazi toliko skrivenog zla. No, imala je pravo. Bio je brz i odlučan kada je trebalo potegnuti oružje. Izgledao je kao desperados i bio jedan od njih. Besneo je u Meksiku sve dok mu tle pod nogama nije postalo prevruće, pa je prešao granicu. Došao je u Ouk Krik Vilidž, po Petersonovom nalogu ubio mesnog šerifa, a onda i

sâm postao kandidat na izborima za mesnog čuvara zakona. Peterson se, naravno, pobrinuo da on dobije zvezdu. Od tada je radio za najbogatijeg i najmoćnijeg čoveka u Ouk Krik Vilidžu.

Spenser ustade sa postelje, zagladi svoju prilično dugu kosu na potiljku i popravi položaj revolvera u futrolama.

– Možda si u pravu – kazao je. – Ako ljudi budu uvideli da je opasno po život stati uz prokletog Meksikanca i pomagati mu, momak će veoma brzo biti veoma usamljen.

– Hoćeš li ti to da središ?

Čuvar zakona odmahnu glavom.

– To ne bi bilo dobro – objasnio je trudeći se da bude ubedljiv. – U ovom gradu ima dovoljno ljudi koji bi rado zaradili nekoliko dolara i meni učinili uslugu. Konačno, ja ovde predstavljam zakon. A lupež i džeparoš su uvek spremni da učine sve da bi bili u prijateljskim odnosima sa predstavnikom zakona.

Pre nego što je Stela mogla da odgovori bilo šta, Spenser izađe iz sobe koja se nalazila iznad saluna „Srebrni grumen”.

Zvuk kraj prozora trgnu Holideja. Munjevito se okrenu na stranu, a desna ruka mu kliznu pod jastuk. Tamo je držao svoj „kolt”. Samo delić sekunde kasnije je držao cev upravljenu prema prozoru. Tek tada je ugledao nečiju vitku senku. Prst na obaraču se već grčio kada je prepoznao Pepitu, Meksikanicu koju je nedavno upoznao. Pustio je oružje, promrsio psovku i kliznuo iz

postelje. Tek kada je otvorio prozor i pustio Pepitu da uđe unutra, postao je svestan da je nag. Palo mu je na pamet ono što je Umberto, njen brat, kazao o njoj. Ona nije bila ni kaluđerica niti zatucana žena. Njen pogled je zainteresovano klizio preko vitkog, nagog stranca. Posle toga je prasnula u smeh.

– Moram priznati da se ovakvom dočeku nisam nadala – kazala je tiho.

Holidej se vrati nazad u krevet, sede i gurnu „kolt“ pod jastuk. Pepita je ostala da stoji kraj prozora i zabacila svoju blistavu crnu dugu kosu. Nosila je crnu suknju, crvenu bluzu i poluduboke čizme. Gornja dugmad su bila otkopčana. Kada se nagnula napred, tkanina se još više razmakla, pa je mogao da vidi njene čvrste grudi.

– Zaista te nisam htela uplašiti – tvrdila je Pepita. Dok neodređeno odmahnu rukom. – Mislila sam da mi možeš pomoći. Ali ako hoćeš, nestaću ovog časa.

On obavi telo krevetskim čaršavom. Nekoliko trenutaka je gledao mladu Meksikanku.

– Šta je u pitanju?

– Umberto je u opasnosti!

Dok se osmehnuo kiselo.

– Takav utisak sam i ja već stekao – kazao je. – Zar on nije dovoljno odrastao da sâm pripazi na sebe?

Prišla mu je bliže kao divlja mačka. Zastala je korak ispred kreveta i zagledala se u njega.

– Svakako da jeste – složila se – ali ja mislim da on sâm namerno srlja u opasnost da bi saznao nešto vrlo važno.

– I šta ja imam s tim?

Pepita priđe još bliže i najzad oprezno sede pored Holideja na postelju.

– Od kada si mu pomogao, sedite u istom čamcu! Zar ne?

– Nije moguće! – uzvрати Holidej.

– Napustiću grad čim se budem ispaovao. Umberto me sigurno neće pratiti. Tada će opet sedeti sâm u čamcu.

– On mi je brat i ja ga mnogo volim!

Holidej podiže obrve.

– To ti verujem!

– Ne želim da mu se bilo šta dogodi.

Pošto nije odgovorio ništa, Pepita ga je podsetila – Ti si ga jednom već spasio Spenserovih plaćenika i ti ćeš to učiniti ponovo.

Upravo je hteo da zausti i kaže da to sigurno neće učiniti, kada Pepita zavuče ruku pod suknju i izvuče iz podvezice mali revolver „deringer“. Njene krupne crne oči pretvorile su se u dva uzana proreza dok je držala cev ispred Dokovog lica.

– Umberto je neiskusni i impulsivan – kazala je Pepita s gorčinom u glasu. – Ja, istina, nemam pojma kakva se igra ovde igra. No, mislim da preko Umberta hoće da se približe mome ocu, da ga srede. Iza svega stoji Morgan Peterson, a Spenser je samo marioneta. Inače, Spenser koji je ovde čuvar zakona, preko u Meksiku je ubica za kojim se traga, za kojim je čak raspisana poternica. Peterson je to, naravno, znao, pa ga je ipak učinio šerifom u ovom gradu. Na taj način je sebi osigurao da će Spenser činiti ono što on bude hteo. Mislim, Peterson. Shvataš li?

– Ne – uzvрати Holidej gledajući lepu Meksikanku preko cevi, „deringera”. Bez sumnje je veoma zabrinuta za brata, ali i za oca. Međutim, nije imao nameru da u ovom gradu služi kao brvno preko kojeg se bore dve strane.

– Ko je Morgan Peterson i šta on hoće od tvog oca?

– Možda njegovu hacijendu, možda neki deo njegove zemlje ili to da ubuduće on bude jedini moćan i najbogatiji čovek u ovom kraju. Ne znam tačno, ali me je strah.

– I ti misliš da je tvoj otac poslao Umberta u grad da to utvrdi?

– Ja to zaista ne znam!

– Možeš li svom ocu...

Pepita odmahnu glavom.

– Ja više ne pripadam mojoj porodici – kazala je gotovo šapatom. – Ja sam pre četiri godine postupila protiv volje moga oca. Udala sam se za gringosa, Amerikanca. Jednog kockara. Bila sam luda za njim. Iskreno govoreći, ni danas mi nije žao zbog toga. Pre tri godine je iznenada iščezao, a nešto kasnije stigla je vest da je u Taksonu obešen zbog prevare na kartama. Stari Rozado, moj otac, bio je spreman da mi oprostí sve samo da sam ga molila za to. On je, međutim, zaboravio da sam i ja jedna ponosna pripadnica porodice Rozado. Ostala sam u gradu i zarađivala za život radeći kao salunska dama. Od tada moj otac više nikada nije kročio u grad i proneo je glas da je njegova kći umrla pre četiri godine.

– Surovi porodični običaji! – zaključio je Holidej. Pepita samo slegnu ramenima.

– Prebrodila sam to već nekako. Umberto je uvek bio uz mene i ja neću da ga izgubim. Razumeš li me?

Ona mu je, istina, još uvek držala „deringer” ispred lica, ali to nije predstavljalo pravu pretnju. Holidej je nekoliko puta bio u prilici da joj oduzme oružje.

– Zar nećeš bar da razgovaraš s Umbertom? Kako se ti zapravo zoveš, gringo?

– Dok Holidej – odgovorio je. – Ne miči se s mesta – došapnuo joj je kada je ponovo video senku kako promiče ispred prozora. – Jesi li došla sama?

Pepita je potvrdila.

– A možda je Umberto u blizini?

– Ne, on nije sa mnom. Šta se dešava?

– Neko je krenuo istim putem kojim i ti – odgovorio je Holidej. – Međutim, kao da mu se ne žuri da nešto preduzme. Verovatno ga zanima hoćeš li ti preuzeti njegov posao i ubiti me tim „deringerom”.

Pepita uzdahnu duboko. – U redu, gringo! – kazala je Pepita glasno. Pre nego što je mogao da je spreči, ustala je sa postelje. I dalje je držala uperen revolver na njega. Okrenula je leđa prozoru da momak koji je motrio spolja ne bi postao sumnjičav. – Lezi na postelju.

Doku zastade dah. Pepita je zaigrala zaista opasnu igru. Čovek ispred prozora je bio šerif Frenklin Spenser, to jest,

njegova produžena ruka kao odgovor na incident pred salunom.

– Pljoštimate na postelju!

Htela je da mu pruži priliku da se maši ispod jastuka i izvuče svoj revolver, koji je bio tamo vratio posle njenog ulaska u sobu.

Dok je Holidej opipavao ispod jastuka da izvuče oružje, Pepita se munjevito okrenula i ispalila nekoliko metaka kroz prozor.

Prasak stakla i prodoran krik pokazali su da lepa Meksikanka vešto barata oružjem.

Holidejeva desnica se grčila oko drške „kolta”. Naglim pokretom skotrljao se sa postelje i pao preko Pepite koja je takođe legla na pod u mrtav ugao u odnosu na prozor.

Prolazili su minuti. Kada se posle toga nije ništa dogodilo, Holideju je bilo jasno da je opasnost za sada uklonjena. Uspravio se i došunjao do prozora, stao sa strane i oprezno osmatrilo okolo.

Pucanj jedne „vinčesterke” prekide tišinu. Iz male ulice između prodavnice i jednog starog magacina blesnuli su vatreni jezičci. U deliću sekunde je Holidej ugledao senku strelca i bio siguran da je to melez, šerif Frenklin Spenser. Posle prvog metka odjeknuo je i drugi.

– Hej, šta se dešava tamo gore? – pitao je sada šerif pretećim glasom dovikujući u pravcu prozora iza kojeg su se nalazili Pepita i Holidej. On je oklevao nekoliko sekundi. Onda se oprezno uspravio kraj prozora i pogledao napole.

Dole, na sredini ulice, stajao je Spenser. Okupilo se i nekoliko prolaznika. Zbog toga je postojala veoma mala, gotovo nikakva verovatnoća da će čuvar zakona podići „vinčesterku” i pucati gore na njega. I Pepita se uspravila. Pogledala je po sobi, a onda dobacila Holideju pantalone i podigla se prema prozorskom okviru da bi videla šta se dole zbiva. Iz tog položaja mogla je jasno videti čoveka koji je pored Spensera ležao na kolovozu nepomično. Prepoznala ga je.

Dok opsova kroz zube.

– Šta je bilo? – upitala je Pepita odmaknuvši se od prozora.

– Prvo ga je poslao ovamo da me sredi, a kada to nije uspelo, skinuo ga je metkom odozgo – kazao je on tiho.

– Tako se odigralo. Naravno, on to neće priznati, a ni ja ne mogu da dokažem da je bilo tako.

– Čak i da je bilo svedoka, to ne bi vredelo ništa. Vilijem Spenser, taj melez, kojeg u Meksiku traže zbog ubistva, ovde u Ouk Krik Vilidžu predstavlja zakon – kazala je Pepita sa neskrivenom gorčinom u glasu.

– Ostani u sobi – zahtevao je Holidej.

– Uzmi, opreznosti radi, „vinčesterku” koja stoji kraj vrata.

Ne sačekavši Pepitin odgovor, kliznuo je niz krov sve do nastrešnice nad pločnikom i najzad se našao u glavnoj ulici.

Frenklin Spenser je zabacio sombrero na potiljak. Ružan, izazivački osmeh pojavio se na njegovom licu izrazito oš-

trih crta, na kojima su se jedva videle tanke, blede usne.

– Izgleda da si došao u grad u kojem nemaš ni jednog jedinog prijatelja – kazao je Spenser podrugljivo. – Znaš li ovog momka? – pitao je pokazujući na ubijenog.

Holidej na kratko pogleda bradato lice mrtvog lupeža kojem bi inače mesto najverovatnije bilo na vešalima. Onda je odmahnuo glavom. – Poznaješ li ga ti, šerife?

Spenser se trgnu. Onda je podigao cev. Holidej se po drugi put našao na nišanu. U plavim šerifovim očima ble-snu podmukla vatra.

– Konačno, ti si šerif i trebalo bi da poznaješ otpadnike od zakona koji grad čine nesigurnim – zaključio je Džordžijanac pogledavši ga svojim ledeno plavim očima i šerifova samouverenost se istopila kao parče leda na suncu.

Spenser spusti „vinčesterku” pitajući – Jeste li ga vi sredili, mister?

– Jedna naša zajednička poznanica šerife, Pepita Rozado. Da sam ja bio prvi koji je pucao na njega, ne bi ti morao da ga ubiješ.

Frenklin Spenser se nasmeja kiselo.

– Ja sam spasao taj tvoj prokleti život, mister! – prosiktao je. – On bi te sigurno ponovo uzeo na nišan.

Holidej još jednom spusti pogled na mrtvaca.

– Čudno – kazao je. – Drugi metak kojim je pucano na mene bio je iz „vinčesterke” šerife. Koliko ja mogu da vidim ovaj tip nema takvo oružje kod sebe.

Frenklin Spenser se podiže na vrhove prstiju. Prišao je korak bliže Holideju.

– U tom slučaju je ovaj momak morao imati partnera, zar ne?

– I ja sam došao do takvog zaključka – uzvрати Holidej ozbiljno.

– Jesi li video koga?

– Jesam, video sam jednog meleza dugih nogu i kratkog trupa, šerife. Sa brkovima i dugom crnom kosom. Sada ga ne vidim više.

Spenser je škrgutao zubima.

– Ni ja ne mogu da primetim takvog tipa. Nadam se da ćeš ostati još neko vreme u Ouk Krik Vilidžu. Nisi mi još rekao svoje ime. Možda ću pronaći poternicu na kojoj ono piše.

– Holidej, moje ime je Džonatan Holidej, šerife. A što se poternica tiče, mogao bi zamoliti Morgana Petersona da odštampa neku sa mojim imenom.

Doku je naravno bilo jasno koliko je opasno izazivati Spensera na ovakav način. On je sigurno bio ubica sa šerifskom zvezdom na grudima. No, dok mu niko ne bude oduzeo tu zvezdu, on ostaje čuvar zakona u ovom prokletom gradu.

– Ukoliko ti je potreban pomoćnik, Spenseru, neki koji zaista drži do zakona i pravde, stojim ti na raspolaganju!

Nervozan, šerif je potpeticom izvlačio brazde na mekom tlu glavne ulice.

– Možda bi bilo bolje da te stavim iza rešetaka, Holideje.

– Zbog čega?

– Zbog narušavanja mira tokom noći! Holidej se nasmeja.

Čuvar zakona podiže „vinčesterku”. U sledećem trenutku sa prozora hotela zagrmе pucanj. Tik uz Spenserove čizme pljusnu blato. Uplašen melez skoči unazad.

Iako Pepite u sledećem trenutku nije bilo na prozoru, Holidej je znao da je ona pucala.

– Izgleda da si se prevario, Spenseru – kazao je Holidej. – Ipak ima ljudi koji brinu o meni. Možeš računati s time da ću još neko vreme ostati u Ouk Krik Vilidžu.

Rekavši to okrenuo se pošao prema hotelskom ulazu.

– Holideje!

Džordžijanac stade kao ukopan i lagano se okrenu.

– Laku noć, Holideje – kazao je Spenser. – Možda je to poslednja noć koju možeš provesti u miru. Toplo ti preporučujem da nađeš onu žensku iz javne kuće i sakriješ se kod nje!

Rekavši to, šerif se grohotom smejao, ali samo dotle dok se Holidej nije potpuno okrenuo prema njemu i onda ugledao niklovanu cev „kolta” uperenu u svoje grudi.

Sa hotelskog prozora odjeknuše još dva pucnja. Meci su formalno oterali čuvara zakona sa ulice, a sa prozora odjeknu Pepitin zvonki smeh.

– Nisam te dobro razumeo, šerife! – prosikta Holidej. – Mislim, ono što se odnosilo na Pepitu Rozado.

Spenserova ramena se zategoše. U normalnim okolnostima bi se istog trenu mašio oružja. No, u ovom trenutku bi to bilo samoubistvo, ništa drugo. Še-

rif je to uvideo. Nije mu život ugrožavao samo Holidej sa svojim „koltom”. Tu je bila i Pepita koja je držala uperenu „vinčesterku” u njega.

– Toplo preporučujem gospođicu Pepitu Rozado, damu dostojnu poštovanja! Ona ti može obezbediti ugodan boravak – procedio je Spenser kroz zube.

Holidej zadovoljno klimnu glavom, spusti revolver i stupi u hotel „Igl”.

Vrata sobe su bila jedva primetno odškrinuta. Pepita više nije stajala kraj prozora, ležala je ispružena na postelji. Bluzu je izvukla iz suknje i otkopčala je. Pri najmanjem pokretu se tkanina razmicala.

On je ušao i jednostavno zatvorio i zaključao vrata. Meksikanka se okrenula na stranu i ugasila sveću koju je ranije zapalila. Holidej ostade da stoji. Trajalo je samo nekoliko sekundi dok su mu se oči navikle na mrak, a onda mogao da razazna Pepitine obline. Sela je u postelju i skinula bluzu. Disala je duboko. Zatim je ustala da bi se oslobodila suknje. Tada je prišla Holideju i obavila mu ruke oko vrata. Bila je naga.

– Spenser je u pravu, Holideje – kazala je tiho. – Ovo je poslednja noć koju možemo provesti mirno. To bi, zaista, trebalo iskoristiti.

Držao je mladu Meksikanku čvrsto u naručju. Laki drhtaj protrese njeno telo.

– Veruješ li u proročanstva starih Indijanki, Holideje?

– Ne bih znao ni sâm – uzvratio je.

– Ponekad i pogode.

– Ja... – prošaputala je Pepita – toga se upravo i bojim. Pre godinu dana mi je jedna stara Indijanka rekla da ću sresti čoveka koga ću zavoleti, a onda umreti.

– Takva se proročanstva nikada ne ostvaruju – uveravao ju je on, podigao u naručje i odneo do postelje. Zatim je zajedno sa njom kliznuo na udoban meki dušek. U magnovenju su nestale zle slutnje, sećanja na proročanstva i neposrednu opasnost koja im pretila. Predali su se ljubavnoj igri staroj koliko i svet.

III

Malkomu Rozadu je bilo nemoguće oceniti godine. Bio je srednjeg rasta, koščat. Povremeno se kretao kao starac, a onda opet brzo i spretno kao grabljiva zver. Njegovo tvrdo, gotovo uglasto lice obeležili su neizbrisivo sunce i vetar. Koža mu je bila tamnoputa. Tamne, sitne oči, dug nos i povijena brada nedvosmisleno su ukazivali na to da potiče iz ovih krajeva. Sin Kreola, čisti Španac po poreklu, čiji su preci nekada došli u ove krajeve.

U ovom trenutku je Malkom Rozado nervozno krstario uzduž i popreko ogromnog predvorja svoje hacijende. Upravo je dobio vesti iz Ouk Krik Vilidža. Ramon Montalvo, njegov prijatelj, poverenik i zastupnik stajao je mirno kraj pisaćeg stola i strpljivo čekao da se Malkom smiri. Konačno se i stari Rozado zaustavio kraj prozora i ostao tu da stoji. Neko vreme je gledao na-

polje u vedru zvezdanu noć. Onda se okrenuo prema Montalvu.

– Umberto ne bi trebalo da započinje bilo kakvu prepirku ili sukob u Ouk Krik Vilidžu nego da pazi i osluškuje, prokletstvo! Zar mu to nisi kazao?

Montalvo slegnu ramenima. Bio je za pola glave viši od Malkoma, vitkiji i najmanje trideset godina mlađi. Imao je blago, dobroćudno lice koje je do sada obmanulo brojne protivnike. Za trenutak se znao preobratiti u nezadrživog borca.

– Rekao sam mu to, Malkome, i to ne samo jednom. No, ti bar poznaješ svog rođenog sina. On te voli i ne želi da ti se nešto dogodi. Zbog toga upravo stavlja na kocku svoj život. Rizikuje mnogo. Možeš se ponositi njime!

Malkom Rozado se tužno osmehnuo. Da, mogao je da se ponosi Umbertom. To je uostalom i činio.

– Hoze i Emilio su se upravo vratili iz Ouk Krik Vilidža. Umberto im je rekao da ti poruče da nemaš razloga za brigu. Peterson u ovom trenutku nije u gradu. Očekuju ga sutra ili prekosutra. Umberto smatra da čim bude stigao, nešto će se dogoditi i on će te obavestiti o svemu.

Malkom klimnu glavom.

– Je li to sve?

– U gradu se pojavio neki stranac po imenu Dok Holidej – kazao je Montalvo zamišljeno. – Spasao je život Umbertu i zakačio se sa šerifom. On je takođe Pepiti...

Naglim, gotovo divljim pokretom ruke je stari Malkom prekinuo svog zastu-

pnika – To ime neću da čujem nikada više u svojoj kući, Ramon. Žao mi je tebe, jer sam te odabrao za supruga svoje kćeri, no stvari su krenule drugim tokom.

Ramon Montalvo obori pogled. Nadlaticom je obrisao znoj sa čela i konačno pripalio cigarilos. Uvukao je duboko dim i dunuo ga uzbuđeno u pravcu tavanice.

– Ti me izgleda ne shvataš, Ramon?

– Ne – uzvрати Meksikanac tvrdo. – Ja te ne razumem, ali te poštujem, Malkome. Bio si uvek prema meni kao otac.

Stari pride svom zastupniku sasvim blizu i spusti mu ruku na rame.

– Moramo da smislimo nešto drugo – kazao je muklo. – Peterson je čekao veoma dugo, ali je sada, izgleda, došao čas. Oduvek je želeo da me progna iz ovog kraja, ali do sada nije bio dovoljno jak da to i učini. Možda je u međuvremenu postao.

– Rudnici srebra – pomenuo je zamišljeno Ramon. – Oduvek je hteo da se dočepa tih rudnika. Već više od godinu dana nismo poslali ni jedan transport srebra u Nogales, Malkome. On to zna. Dakle, zna i koliko se bogatstvo nalazi ovde. On će hteti da ga se dokopa.

– Do sada ništa ne ukazuje na to!

– Zbog toga smo, uostalom, i poslali Umberta u grad – podsetio je Ramon Montalvo. – On će to nekako otkriti i obavestiti nas o svemu. Moglo bi se dogoditi da se Peterson vrati u grad sa bandom ubica koju će nahuškati na nas!

– Do srebra će doći samo preko mene mrtvog, preko mog leša, Ramon! – kazao je Malkom sasvim mirno. – Ne može sebi dozvoliti da me prosto ukloni s puta. Moraće da smisli nešto znatno lukavije.

Ramon Montalvo klimnu potvrdno glavom. Bio je zamišljen.

– Možda bi bilo dobro da se sa još nekolicinom ljudi pojavim u Ouk Krik Vilidžu, da me vide tamo?

Malkom natoči čašu meskala, žestokog pića načinjenog od agave. Otpio je gutljaj, a onda oštrim pokretom odložio flašu na pisaći sto.

– Ako bi zaista došlo do nekog okršaja, ljudi bi nam ovde na hacijendi veoma nedostajali. Osim toga, vaša pojava u gradu mogla bi za Petersona da znači otvorenu objavu rata. Ouk Krik Vilidž je, uostalom, njegov grad. To znači da bi vaše pozicije tamo bile veoma loše, čak izgubljene. Umberto će ostati tamo. On ume da brani svoju kožu i sigurno će otkriti šta Peterson planira protiv nas.

Ramon Montalvo se nije saglasio s tim. No, Malkom je bio vođa. Do sad je uvek davao dobra, promišljena uputstva.

– Koliko ćemo još čekati?

– Još dva dana – uzvрати Malkom.

– Sada rasporedi ljude kod rudnika, Ramon. I na brežuljcima oko njih. Možda je to samo uobraženje, ali neću da rizikujem.

Ramon Montalvo klimnu glavom i ćutke napusti ogromno predvorje. U velikoj sobi je Malkom krenuo u svoju nemirnu šetnju od pisaćeg stola do pro-

zora. Gledao je napolje. U tim časovima samoće je uvek mislio na isto. Ti časovi su bili posvećeni mislima na njegovu kćerku Pepitu. On je svuda tvrdio da je smatra mrtvom, ali je zaista nikada nije istrgnuo iz svog srca. Suprotstavila se njegovim naređenjima i on je u prvom impulsu odbacio, odrekao je se. Umberto je još uvek bio veoma vezan za svoju sestru i obožavao je. Govorio je ocu da Pepita vodi sada ovakav život samo zbog toga da bi njemu, svome ocu, dokazala da može bez njega, njegovog novca i njegove zaštitničke ruke.

Ukupno uzevši, stari Malkom se nadao da će se Pepita vratiti na imanje i pomiriti s njim. Bio je previše oštar i surov prema njoj.

IV

Kada je krvožednog meleza sa šerifskom zvezdom na grudima Holidej sreo tog podneva na ulici, Frenklin Spenser se smešio kao hijena. Džordžijanac je dobro poznavao taj izraz lica. On nije slutio na dobro. Čuvar zakona je stajao naslonjen na jedan stub trema ispred svoje kancelarije.

Posle nekoliko dana kiše koja kao da je pretila potopom, došlo je sunce, blistavo i toplo. Još uvek vlažna zemlja se pušila. Samo nekoliko sati kasnije biće tako suva da će se pod kopitama konja i pod čizmama prolaznika uskovitlati oblaci prašine. Vreme je u Ouk Krik Vilidžu izazivalo mrzovolju koja je odgovarala opštem raspoloženju.

– Ako tražiš svog prijatelja Meksikanca, Holideje, ja ti ne mogu pomoći. Pre-

ko dana je nevidljiv, a tek uveče izlazi iz svoje jazbine.

– A Morgan Peterson?

Spenser se trgnu. Videlo se kako grčevito steže ogradu trema tako da su mu zglobovi pobeleli.

– Šta je sa Petersonom?

– Može se dogoditi da mu je potreban novi šerif, Spensere! Ja bih mu se preporučio.

Melez je na to reagovao potpuno opušteno. U međuvremenu se smirio i pribrao.

– Ne budi tako nestrpljiv, Holideje. On će te već pozvati kada se bude pojavio u gradu. Inače, treba li ti još nešto?

– Za nekoliko dana treba ovuda da naide savezni maršal, Spenseru.

– I šta onda?

– Možda mu se neće dopasti da čovek za kojim je u Meksiku zbog ubistva raspisana poternica, ovde u Ouk Krik Vilidžu nosi zvezdu.

– To mu se sigurno neće dopasti – složio se šerif. – No, kada maršal bude napustio ovaj grad, ja ću još uvek nositi zvezdu. Morgan Peterson određuje sve u Ouk Krik Vilidžu. Njega svi slušaju. Bez Petersona, ovaj grad ne bi ni postojao. Pogledaj oko sebe, Holideje. Nema ničega što ne nosi njegov pečat: banka, nekoliko saluna, prodavnica, hotel. Bez Petersona bi sve propalo, postalo prah i pepeo. Čak i da je sâm đavo, narod bi ga prihvatio. Peterson ne izigrava sudbinu ovog grada, on to i jeste. Čak i savezni maršal će ovde promoliti nos samo ako to Peterson bude hteo.

Holidej klimnu glavom zamišljeno. Nije bilo baš tako neuobičajeno da jedan jedini čovek upravlja sudbinom nekog grada. Nije bilo takođe neuobičajeno da bogat čovek, kakav je Peterson, želi uvek više. Ne samo više novca, jer njega ima u izobilju i na pretek, nego i sve više moći.

– Ako zaista čezneš za svojim meksičkim prijateljem, Holideje, dođi večeras u salun „Srebrni grumen”. Tamo se igra partija pokera, u kojoj će sigurno učestvovati Meksikanac.

– Hoćemo li se i nas dvojica videti tamo?

– Da, sasvim sigurno – promrsi Frenklin Spenser. Rekavši to, šerif se okrenuo, načinio dva koraka do ulaza u svoju kancelariju i nestao u njoj zatvorivši vrata s treskom.

* * *

Morgan Peterson je sedeo na pljosnatom kamenu koji se nalazio na najvećoj uzvišici okomitog kamenog zida. Dvogledom je posmatrao ljude na ovom zidu i onom na suprotnoj strani kanjona. Bila su u pitanju osmorica zapuštenih prilika nagih do pojasa, okupanih u znoju. Pijucima i lopatama obrađivali su kamen koji je tokom hiljada godina postao porozan. Znoj je tekao niz lice visokog, vitkog čoveka odevenog u prugasto gradsko odelo. Kao stanovnik grada, međutim, više ne bi mogao da prođe zbog veoma preplanule kože i duboko usečenih bora. Bilo je to lice čoveka koji uglavnom boravi na otvorenom, na vazduhu. Imao je džinovske

ogrubele ruke i izuzetno snažno razvijene mišiće na rukama.

Alen Mek Kal je bio stamen čovek, rde kose, čije je lice nagrdio loše sraštalo ožiljak. Stajao je naslonjen na stenu na pola koraka udaljen od elegantnog Petersona. Kao i Peterson, posmatrao je šta rade u kanjonu.

– Možeš se osloniti na te ljude, Peterson – kazao je Mek Kal grlenim glasom. – Ovo ovde im nije prvi posao te vrste. Istina, tražili su značajnu gomilu novaca, ali za to obavljaju prvorazredan posao.

Morgan Peterson skinu dvogled s očiju i uperi pogled na Mek Kala, koji je uvek nosio tipičnu zapadnjačku odeću. Bilo da se nije kupao i prao čitavu sedmicu ili upravo izašao iz vode, uvek je delovao zapušteno i prljavo.

– Gde su Palmer i Ričmond?

Mek Kal ispruži kažiprst desnice.

– Jedan je kod ljudi na ovoj strani kanjona, a drugi na suprotnoj, kod druge grupe. Obojica nadziru rad. Uostalom, za nas važi pravilo da ništa ne prepuštamo riziku.

Morgan Peterson zadovoljno klimnu glavom. Peškirićem je brisao znoj s lica. Najmio je ove ljude u Taksonu pošto je utvrdio da bolje ne može nabaviti. Bili su ubice, svi do jednog, bez izuzetka. Odavno već nisu radili za sebe, za sopstveni račun, nego iznajmljivali svoje „pucaljke” onima koji sa sopstvenim teškoćama nisu bili u stanju da sami izađu na kraj. Mek Kal nije krio da je to novac koji se može zaraditi brže i bezopasnije.

Morgan Peterson za trenutak zatvori oči. Sve ovo je dugo i dobro promislio, pa nije smelo da dođe do greške. Ako drugi budu radili za njega, on neće biti sumnjiv. Možda se podozreva da on stoji iza svega, ali neće moći da se dokaže. Mislio je da je trebalo na ovaj način raditi mnogo ranije. Ona stvar na kojoj on radi zajedno sa Stelom i Vilijem Spenserom u Ouk Krik Vilidžu mogla bi da se izjalovi i da krene neželjenim tokom.

– Za deset minuta više ni jedan jedini miš neće moći da izađe odavde! – obećavao je ridokosi Mek Kal. – A upravo do toga ti je stalo, zar ne?

Morgan Peterson potvrdi. Upravo do toga mu je stalo. Hteo je da spreči da stari Malkom Rozado ipak u poslednjem trenutku prebaci ogromne rezerve srebra u Takson ili u Nogales. Za godinu dana iz rudnika sigurno se sakupilo čitavo bogatstvo. Ako bi on, Peterson, preuzeo hacijendu, bogatstvo će se nalaziti još uvek tamo.

– Ljudi treba da iščeznu odavde čim obave posao i budu isplaćeni, Peterson – upozorio je Mek Kal. – Sa njima nema nikakvih teškoća, jer obavljaju svoj posao ne postavljajući pitanja. Ja sam ti, uostalom, obećao da ću unajmiti prave ljude za ovaj posao.

Morgan Peterson nije imao primedbi. Pogledao je Mek Kala. Video je da se od uzbuđenja ožiljak na njegovom licu zažario.

– A što se tiče Meksikanca i hacijende, to neće predstavljati veliki problem. Poznajem ove momke još iz vremena

kada sam se zajedno sa svojim ljudima morao da sakrivam u Meksiku. Nisam nikada upoznao ni jednog hrabrog Meksikanca. Čim jedan jedini bude mrtav, podbiju pete i grabe prema horizontu!

Između stena se uspraviše ljudi oznojenih tela. Znak da je posao okončan.

– Obavljeno je! – kazao je Mek Kal trijumfalno. – Naći ćemo se sa ljudima, isplatiti ih i gotovo. Kada dobiju novac, nestaće! Onda možemo da nastavimo naš put za Ouk Krik Vilidž.

Morgan Peterson je bez reči prihvatio predlog. Uspravio se, otresao prašinu sa crnog odela, ispravio futrolu u kojoj je bio kolt i uzeo „vinčesterku” koja je ležala kraj kamena. Pošao je za dežmekastim, ridokosim Mek Kalom sve do platoa na kojem su se nalazili konji. Ova dva tako različita čoveka su se ćutke vinula u sedla i odjahala.

Pola sata kasnije, posao je bio završen. Ljudi koji su postavili eksploziv između stena već su grabili u pravcu Taksona. Vraćali su se u grad iz kojeg su i došli da obave ovaj posao. Žmirkajući, Morgan Peterson je gledao za njima sve dok se nisu izgubili iza velikog oblaka prašine koji su uskovitlali njihovi konji.

– O kej! – kazao je Peterson. – Krenimo odmah. Ko će potpaliti fitilje?

– Ja – kazao je Brajs Ričmond. Bio je pravi kolos. Imao je stotinjak kilograma, ali se kretao veoma spretno i brzo kao da je plesač. Nije imao ni punih trideset godina, ali je njegova gusta tamna kosa bila prošarana sedim vlasima. – Gde ćemo se sastati?

– Na pet milja odavde kod područja sa kaktusima. To ne može niko od nas promašiti.

Brajs Ričmond klimnu glavom, povede svog konja za uzde i povede ga u kanjon. Peterson, Mek Kal i Palmer, mali crnokosi čovek šiljatog, gotovo pacovskog lika, odjahali su odatle u drugom pravcu. Palmerove oči su bile neprirodno blizu što mu je još dodatno davalo podmukli izgled.

– Hoćemo li još otići u posetu hacijendi? – pitao je Mek Kal.

– Da li je to važno? – pitao je Peterson, koji je u stvari želeo da najbrže moguće stigne u Ouk Krik Vilidž.

Mek Kal slegnu svojim, izuzetno širokim ramenima.

– Ja se lično rado srećem sa svojim protivnicima, obidem i ispitam teren pre nego što nasrnem na njih. – objasnio je Mek Kal. – Ali ti si gazda, Peterstone. Ti određuješ i ti plaćaš!

– Ići ćemo zaobilaznim putem u grad, preko hacijende. Onda ćemo se večeras svi sastati u Ouk Krik Vilidžu!

Odmakli su se od kanjona više od jedne milje kada iza njih odjeknu snažna eksplozija. Grmelo je i treštalo. Peterson se okrenu u sedlu. Ugledao je ogroman oblak prašine koji se dizao i za izvesno vreme pomračio sunce. Ljudi koje je najmio Mek Kal su zaista izvrsno obavili svoj posao. Bar tako se činilo na prvi pogled. Čim se minirane stene budu sunovratile u kanjon, više neće biti prolaza. Drugim rečima, Malkom Rozado nema nikakvih izgleda da

svoje blago prebaci u Takson ili u Nogales.

V

Kada je Dok zaustavio konja na kružnom prostoru ispred glavne zgrade džinovske hacijende, bio je svestan činjenice da je nekoliko pušaka upereno u njega. Lagano i oprezno je kliznuo iz sedla i uspravio se. Poveo je svog konja za uzde do niskog pojila. I sâm je zahvatio vodu šeširom i pokvasio užareno lice. Tek kada je obrisao vodu sa očiju, ugledao je ljude.

Dvojica su došla iz glavne zgrade. Stajali su na prostranoj terasi koja se prostirala duž cele fasade zgrade. Ostala dvojica su došla s leve i sa desne strane, tako da su ga imali na meti i to, ako treba, pod unakrsnom vatrom. Naravno, pod pretpostavkom da stranac ima neprijateljske namere.

Dokov pogled je ostao prikovan za starog Meksikanca srednjeg rasta. Delovao je nekako čvornovato, imao mnoge ožiljke i karakterističan dug nos. Do tada mu niko nije opisao Malkoma Rozada, ali je bio ipak uveren da pred sobom ima Pepitinog oca. Podigao je obe ruke kao da se brani.

– Ostanite mirni – kazao je tiho.

– Došao sam sa apsolutno miroljubivim namerama.

Malkom Rozado podiže ruku, na šta se istog časa spustiše cevi „vinčesterki” do tada upravljanih na Doka.

– Ko si ti? – upitao je starac izrovašenog lica.

– Dok Holidej – glasio je kratak odgovor.

Malkom Rozado se podiže na vrhove prstiju. Oči mu blesnuše. Desnom rukom je zabacio na potiljak sombrero ukrašen srebrnim nitnama i trakama.

– I? – upitao je Malkom Rozado tiho.

Džordžijanac podiže obrve.

– Izgleda da sam zbog tvog sina Umberta navukao na vrat teškoće koje mi uopšte nisu bile potrebne – kazao je Dok mirno. – Istina, to nikako nije Umbertova krivica. Jednostavno nije trebalo da zavlačim svoj nos u tuđe poslove i odnose. No, to se ipak dogodilo. Sada bih rado saznao šta me očekuje.

Stari Meksikanac mu priđe korak bliže. Zastao je kod stepenica koje su vodile na čistinu pred kućom.

– Zar ti Umberto nije kazao?

Dok odmahnu glavom.

– Od sinoć ga nisam više video. Onaj melez, mislim, šerif mi je rekao da se Umberto preko dana negde prikriva i pojavljuje tek uveče.

– A toliko dugo nisi hteo da čekaš! – rekao je Ramon Montalvo koji je stao uz svog šefa.

Dok dobro osmotri visokog i vitkog čoveka čiji je stav bio napet, zategnut. Kao puma pred skok. Imao je nervozne ruke koje su poigravale iznad futrole revolvera.

– Tako je – potvrdi ozbiljno Džordžijanac.

– Jesi li imao velikih nevolja zbog toga što si pomogao Umbertu?

– Pa moglo bi se reći tako. Frenklin Spenser, šerif, poslao je na mene jed-

nog ubicu. Bio sam tada sa Pepitom u društvu. Uspela je da mi skine s vrata tog momka s uperenim „deringerom”, a kada sam krenuo na ubicu, likvidirao ga je sâm Spenser. Bez svedoka i bez nevolja.

Kada je Dok izgovorio Pepitino ime, stari Malkom Rozado se trgnu i preblede. Njegov, inače dug nos, sada se činio još dužim.

Pre nego što su Malkom i Ramon mogli bilo šta da kažu, na čistinu ispred kuće dojahaše galopom dva jahača. Konji su im bili oznojeni i umorni. Pena im je poletela na njuške kada su ih naglo zauzdali.

– Minirali su kanjon, šefe! – reče jedan od dvojice Meksikanaca zadihano. – Potpuno je zatrpan. Tu više niko ne može da prođe.

Malkom Rozado stegnu pesnice. Izmenio je brzi pogled sa Ramonom Montalvom, svojim prijateljem i zastupnikom.

– Peterson! – procedi visoki vitak čovek kroz zube. – Blokirao je put, prolaz prema severu i jugu, šefe. Hoće da nas prikuje ovde za hacijendu!

– Tako izgleda – uzvratio je Rozado zamišljeno. Onda ponovo pogleda dvojicu koji su mu doneli vest. – Jeste li videli još nešto značajno?

– Četvorica su krenula ovamo – kazao je Meksikanac koji je i saopštio lošu vest. Drugi je bio do te mere iscrpljen da nije imao snage da prevali i jednu jedinu reč preko osušenih usana.

– Nalaze se na sat jahanja iza nas. Ostaće kraj barijere koja se nalazi

ispred ove doline. Tamo dvojica naših ljudi čuvaju stražu.

Dok Holidej nije skidao pogled sa Malkoma Rozada. Starčevo lice kao da je u ovih nekoliko minuta upalo, a oči još dublje utonule u duplje. No, samo časak kasnije kao da se trgao, uspravio i živnuo. Oči su mu zasvetlele.

Ramon Montalvo se odvoji od svog šefa i pođe niz stepenice. Zastao je na tri koraka ispred Doka. Prodorno je posmatrao vitkog i elegantnog Džordžijanaca, a onda načini ustima prezrivu grimasu i levim kažiprstom pokaza na Doka.

– Ko nam kaže da im on ne pripada?
– pitao je grlenim glasom. – Poslali su ga da ispita teren!

Dok se nasmeja muklo i pođe jedan korak bliže Ramonu.

– Trebalo bi da obuzdaš svoj jezik i ako već nekog moraš da vrediš, prvo ga dobro proceni.

Montalvo se trgnu. Desnica mu kliznu nadole. Prsti su mu već dodirivali dršku „kolta”.

– Ja sam te već procenio, gringo – kazao je. – Nekako mi se ne dopadaš!

– To je obostrano – uzvratio je Dok.

– Ni ti se meni ne dopadaš.

Ne obraćajući više pažnju na Montalva, Dok se obrati vlasniku hacijende.

– Imaš dobrog sina i dobru kćer, Malkom Rozado – kazao je tiho. – Da sam na tvom mestu, pokušao bih da ih zadržim.

– Gringo!

Holidej je posmatrao Ramona Montalva koji je već do pola izvukao revolver iz futrole.

– Ukoliko je ovo dobar čovek, Malkome Rozado, ja bih se na tvom mestu pobrinuo za to da skloni prste sa pučaljke. On zaista nema nikakvih šansi!

Stari Meksikanac je hteo da kaže nešto, ali je to došlo previše sporo, jer se Montalvo nije mogao zaustaviti. Holidej je video kako Montalvo podiže revolver. U istom deliću sekunde, bacio se na zemlju i umesto da se i sâm maši oružja, zahvatio je šakom prašinu. Meksikanac mu je bio tako blizu da mu je Holidej mogao baciti punu šaku prašine u lice pošto je prvi metak promašio.

Montalvo je još jednom povukao obarač, no ovog puta je bio potpuno zaslepljen da protivnika nije čak ni video. To je Džordžijanac iskoristio i skočio na noge. Zamahnuo je i žestoko pogodio Montalva posred lica. Dok se ovaj zanosio unazad, uspeo je da mu snažnim udarcem noge izbije revolver iz ruke. Oružje je u širokom luku letelo kroz vazduh.

Pomalo zadihan, Dok se opet okrenu prema Malkomu Rozadu. Stari se poslednjih minuta nije ni pomerio s mesta. Nisu ni ostali. No, oni su držali oružje upereno na Holideja.

– Žao mi je – kazao je Dok i slegnuo ramenima. – Umberto mi je sasvim drugačije opisao prijem na koji ću naći ovde na hacijendi. Rekao mi je da je čovek koji je tvom sinu spasao život, uvek dobrodošao gost.

Malkom na trenutak obori pogled. Ramon je bauljao kroz prašinu na trgu i trljao suzne oči. Očajan, kako je izgledao, tražio je oružje koje mu je Dok izbio iz ruke.

– Spustite oružje! – doviknuo je Rozado svojim ljudima, koji su Holideja još uvek držali na nišanu. – A ti, Ramon, idi na bunar i umij se, pa onda dođi u kuću. No, pre toga se pobrini da se neki ljudi popnu na krovove i stražare. Pošalji glasnike i do rudnika. Tamo treba posebno biti oprezan i budan! A naši ljudi kod barijere neka se pritaje i ne reaguju. Ako već neko hoće da nam dođe u posetu onda želim i da ga vidim!

Malkom Rozado se okrenuo. Bio je uspravljen i krutog držanja kao da je progutao štap. Tako je ispred Holideja ušao u kuću.

– Šta ti je Umberto kazao? – upitao je kasnije.

– Ništa – uzvрати Dok iskreno. – Hteo je da kaže nešto, ali ja nisam želeo njegovu zahvalnost. Smatrao sam da sam učinio nešto što bi svako drugi učinio na mom mestu. Nisam hteo ni njegovo hvala, a ni njegove nevolje. Jedino mi je rekao da sam na ovoj hacijendi uvek dobrodošao!

Stari Meksikanac je zastao kraj bara i pogledao upitno u Holideja.

– Čašu meskala, molim – kazao je Dok.

Dobio je rakiju od agave, a kada je vlasnik hacijende seo iza džinovskog pisaćeg stola, Dok je seo u duboku kožnu naslonjaču.

– Zbog čega si došao? Ime ti je Dok Holidej, zar ne? – pitao je Malkom. On klimnu potvrdno glavom.

– Voleo bih da saznam zbog čega se neko toliko ustremio na moj skalp – kazao je. – A onaj zločinački melez kojeg je Peterson načinio šerifom, strašno želi moj skalp, senjor.

Malkom se nasmeja tiho, ali to baš nije zvučalo naročito veselo. – Pomogao si pogrešnom čoveku, Holideje. To je sve. Jesi li saznao nešto?

– Samo to da se Peterson žestoko nameračio na ovu hacijendu. Stalo mu je do toga da ti napustiš ovaj kraj i da on bude jedini gospodar u ovom kraju. Načuo sam nešto i o velikim zalihama srebra koje čekaju da budu otpremljene, kao i o velikim rezervama u samim rudnicima.

– Pa onda si čuo baš sve – kazao je Malkom Rozado muklo. Džordžijanac je uporno posmatrao Malkoma, a onda odmahnuo glavom. Ovaj je otpio gutljaj meskale i ustao iz fotelje. – Ne, to nije sve – priznao je. – To nije cela istina.

Malkomo Rozado se sruči ponovo u naslonjaču. Oči su mu se pretvorile u dva tanka proreza, a usne delovale kao beskrvna crta.

– Ti si mom sinu spasao život...

– A tvoja kćerka Pepita je spasla moj, jer je „deringerom” držala ubicu iz zasede kojeg mi je Spenser poslao. Gledajući tako, računi su poravnati, mi smo kvit, senjor. Mislím da o tome više ne treba govoriti.

U međuvremenu, Dok se pridigao.

– Sedite ponovo, Holideje.

U Malkomovom tonu bilo je nečeg zapovedničkog. On ga je poslušao, zavalio se u naslonjaču i prekrstio noge.

– Šta smerate, Holideje?

– Odjahaću nazad u Ouk Krik Vilidž – odgovorio je odlučno. – Ne mogu se setiti da sam ikada pobegao ispred bilo kakve teškoće. Mislim, osim toga, Umberto ima prilično izgubljenu poziciju. Ja ga ne poznajem. Znam samo ono što mi je Pepita ispričala o njemu. Po tome, on je mladić koji neizmerno voli svoga oca i rado bi dao život za njega ako bude potrebno. Ono što je između tebe i Pepite to mene ne zanima, senjor. Ja znam da ona nije nimalo drugačija od svog brata.

Ramena Malkoma Rozade neprimetno klonuše.

– Ono što je ona sada, to su učinili drugi od nje – dodao je Holidej. – Ali to se mene ne tiče.

– Hteo bi da znaš šta je između mene i Petersona, zar ne?

– Samo ako ti to hoćeš da kažeš.

Stari Meksikanac uze cigarilos i pripali ga. U međuvremenu je u sobu ušao i Ramon i klimanjem glave dao znak Malkomu da su njegova naređenja izvršena.

– To je kratka i jednostavna priča, Holideje – rekao je stari. – Između mene i Petersona je došlo do dvoboja na glavnoj ulici Ouk Krik Vilidža. Bio je brži na oružju i sigurno bi me ubio da se iznenada njegova žena nije bacila između nas. Usijano olovo namenjeno meni, pogodilo je nju. Izdahnula je pola sata kasnije. Napustio sam grad i nika-

da više od tada nisam kročio u njega. Peterson se bacio na poslove i sve što je postajao veći i moćniji, sve žešće je priželjkivao osvetu. To je cela priča.

– On nije na pošten način stekao ono što ima, kako mi se čini? – primetio je Dok.

– Sâm bog zna da nije – odgovorio je stari Meksikanac. – No, sada je uspeo i sada sam ja na redu, Holideje. Trajalo je prilično dugo, ali sam ja sve vreme računao s tim. Znamo da će preduzeti nešto, ali ne znamo šta je to i kada treba da se odigra. Da bi to saznao, Umberto se protiv moje volje uputio u grad. Ostalo znaš i sâm. Još jednu čašu meskala?

Holidej prihvati. Kada je hteo da ustane i posluži se sâm, prišao mu je Ramon i spustio ruku na rame, a onda se ćutke uputio do bara, natočio piće i doneo mu.

– Žao mi je – kazao je. – Izgubio sam nerve, Holideje!

– Sve je u redu – uzvratio je. – Nije se ništa dogodilo.

– Jeste – tvrdio je Ramon. – Mogao si me ubiti, ali ti to nisi učinio. Tvoj sam dužnik.

– Zaboravi! – predložio je Holidej, a onda se ponovo obratio starom Meksikancu. – Zašto baš sada očekujete da Peterson preduzme nešto?

– Reci mu ti, Ramon!

Ramon Montalvo se smesti na drugu naslonjaču. Otpio je gutljaj meskale i pripalio cigarilos.

– U pitanju je srebro – kazao je tiho. – Cena je skočila i skače i dalje, pa

zbog toga nismo, kako je inače bilo uobičajeno, otpremali pošiljke tri puta godišnje u Nogales, nego smo ga smestili ovde na imanju. U pitanju je čitavo bogatstvo, a Peterson je lukav poslovni čovek. Želeo bi, ne samo preuzme hacijendu, nego i ovde smešteno srebro.

– To je mogao već odavno...

– Mogao je – složio se stari Malkom.

– Ni sâm ne znam zbog čega je čekao do sada. Možda su mu nedostajali pravi ljudi za takav poduhvat, a sada ih je okupio. Iz tog razloga je i napustio Ouk Krik Vilidž. Već je najavio svoj dolazak i svoje namere.

– Kako to misliš? – upita Holidej iznenađeno.

– Pre nekoliko sati je kanjon miniran – objasnio je Ramon Montalvo.

– Kanjon je zatrpan i neprolazan. A to je jedini put sa hacijende za Nogales. Drugim rečima, čak i kada bismo hteli, ne bismo mogli više da transportujemo srebro do odredišta, Holideje. Za mene je to početak.

Holidej huknu glasno. Peterson je, kako se činilo, bio bistar, podmukli pas.

– Oni dolaze, šefe! – doviknu neko spolja.

Ramon Montalvo skoči i dokopa „vinčesterku” koju je spustio pored naslonjače. Odlučnim potezom je ubacio prvi metak u cev.

– Četiri čoveka, šefe. Peterson je među njima. Da li da ga pustimo da dođe do trga?

Gnevan i ogorčen, Ramon Montalvo odmahnu glavom.

– Samo su njih četvorica – ponovo se oglasi čuvar.

– Ovo je jedinstvena prilika – promrsi Ramon.

– Jedinstvena prilika da postanemo ubice – tvrdio je Malkom Rozado veoma pribrano. – Treba li da stanemo u isti red sa Petersonom i njegovim ubicama?

Ramon Montalvo obori pogled, a onda ga podiže upitno prema Holideju.

– U svakom slučaju, treba saslušati ono što imaju da kažu – predložio je Džordžijanac.

Ustao je kada i Malkom Rozado i pošao sa njim na prostranu verandu. Pogledao je oko sebe. Na krovovima okolnih pomoćnih zgrada videli su se naoružani ljudi. Ako Peterson zaista nešto smjera, nema nikakvih šansi da živ napusti hacijendu.

Oblak prašine koji su podizali jahači skoro da je zaklonio sunce. Spuštali su se blagom padinom. Konji su išli homom. Sve jasnije su se nazirali jahači.

– Peterson im je na čelu – došapnuo je Ramon koji je stajao kraj Holideja. Nije držao „vinčesterku” na gotovs. Još ne.

Holidej je, žmirkajući zbog jakog sunca, pažljivo osmotrio Petersona. Bio je to čovek srednjeg rasta, vitak, preplavalog lica i svetle kose. Nosio je tamno odelo elegantnog kroja. Mogao je imati oko pedesetak godina. Oči su mu bile plave kao planinska jezera. Impozantna pojava koja može da uliva i poverenje i strah. Iza njega su jahali stameni ridokosi momak, jedan crnokosi malog

rasta sa neprirodno blizu postavljenim očima i treći koji bi se kratko mogao opisati kao div. Dok ih je posmatrao jednog po jednog. Poznavao ih je sve, istina ne lično, nego sa poternica. Crvenokosi je bio Mek Kal, žgoljavko Palmer, a gorostas Ričmond za kojeg se tvrdilo da je toliko snažan da može biku slomiti vrat.

Bila su to tri bezobzirna zločinca, ubice za kojima se tragalo u mnogim državama, a kojima se ipak nije moglo, bar ne do sada, prići na puškomet. Peterson je zaista imao šareno društvo. Čovek koji zaposli takve tipove, svakako nema ništa dobro na pameti.

– Poznaješ li ih? – upitao je Malkom koji je stajao levo od Doka.

– Samo sa poternica. Inače ih nikada do sada nisam sreo.

– To znači da te oni ne poznaju. Ne poznaje te ni Peterson, zar ne?

– Tačno je, Malkome.

Četiri jahača su se približavala lagano. Deset metara ispred verande su zaustavili umorne konje. Kada su hteli da sjašu, Malkom Rozado odmahnu glavom.

– Ovo ovde je sveta zemlja, Peterson – prosiktao je Malkom Rozado. – Ne smeš da kročiš na nju. Jedino bi mogao sa metkom u glavi da je poljubiš.

Peterson zabaci crni „stetson” na potiljak. Pogled mu je lutao od jednog do drugog čoveka na verandi hacijende. Prešao je njime i preko krovova glavne zgrade i pomoćnih zgrada na kojima su bili smešteni ljudi s puškama.

– Ti baš stariš, Malkome! – kazao je Peterson podrugljivo. – Sećam se još uvek vremena kada ti nije bilo potrebno da se okružuješ tolikim oružjem.

– Tako je – potvrdi Malkom nemarno. – No, bolje oružje u rukama sopstvenih ljudi, nego biti u društvu trojice revolveraša i ubica. Oni te koštaju prilično novaca, a neće te dovesti tamo kuda si naumio.

Peterson se cerio. Pokazao je rukom prema severu.

– Jesi li čuo ono što se dogodilo sa kanjonom, Malkome?

– Zatrpan je – kazao je stari Rozado mirno. – Za nas to nije od značaja.

– Nema više mogućnosti za prolaz transporta u Takson ili Nogales. Zna se koje si ti ogromne količine srebra lagerovao tu u hacijendi. Ti mamiš hijene, Malkome. Zadaješ mi ozbiljne brige. Strepim za tebe.

– Inače, šta te još zanima i brine?

– Treba da dođeš u grad kod beležnika, Malkome. Tamo ćemo sačiniti kupoprodajni ugovor. Dobićeš zaista dobru cenu. Veoma fer. Tada ćeš moći da pod stare dane sebi priuštiš nešto lepo. Ja mislim da si ti veoma nesrećan, amigo.

– Zbog čega to misliš?

– Tvoj sin prokockava tvoj imetak po salunima, a kćer ti je postala kurva...

Munjevitom brzinom je Malkom ispalio metak iz „vinčesterke” koji je Petersonu skinuo „stetson” s glave. Lagani povetarac nosio ga je kroz prašinu na trgu.

Peterson je grčevito stezao uzde svog konja tako da su mu zglobovi na ruci pobeleli. Mek Kal, Palmer i Ričmond nisu pokazali ničim da ih ovaj metak nervira. Nisu se ni pomerili. Peterson im je naložio da se drže po strani. Pošto je on šef i plaća ih, činili su ono što je on zahtevao.

– Tvoj sin živi vrlo rižičnim životom. Moglo bi mu se lako dogoditi nešto – primetio je Peterson.

Malkom Rozado spusti cev „vinčesterke”. U očima mu se ogledala mržnja. No, gospodario je svojim osećanjima, umeo je da ih obuzdava. – Nisi smeo da dolaziš ovamo – kazao je tiho.

– Tvoja hacijenda mi se nalazila na putu, Malkome. Mislio sam da će te ona stvar sa kanjonom zanimati.

– To sam znao još pre nego što si ti stigao ovamo. Nisi smeo da dolaziš ovamo, ponavljam.

Peterson se nasmeja grohotom. Telo mu se zateglo kao opruga. Mišići samo što nisu raskinuli ušivke na košulji.

– Ja znam tačno kakav si ti. Nisi u stanju da naudiš ni muvi. Apsolutno je bezopasno preći ti put. Ili možda hoćeš baš sada da pogaziš svoje principe i postaneš ubica?

– Šef možda neće, pseto! – povika Ramon Montalvo. – Šta misliš o meni?

Peterson okrenu glavu prema Rozadovom čoveku od poverenja i zastupniku. – Ti nećeš učiniti ništa što ti šef ne naredi! – kazao je Peterson prezrivo. – Kada si poslednji put video Pepitu, Meksikanče? U međuvremenu je posta-

la još lepša i baca oko na Amerikance koji imaju pune džepove dolara.

Ramon Montalvo pritisnu obarač na „vinčesterki”. Metak se zari tik ispred desne Petersonove čizme. Gotovo u istom trenutku, desnice sve trojice razbojnika poleteše prema futrolama.

– Pre nego što povučete obarače, kažite gde hoćete da vas sahranim? – kazao je Holidej ledenim glasom. Držao je „kolt” sa niklovanom cevi u ispruženoj ruci i žmirkao, jer je morao da ih posmatra obasjane jarkim sunčevim zracima.

Niko se i ne pomače sa mesta. Ostali su da sede uspravljani i ukočeni na svojim konjima. I Peterson i njegova tri razbojnika.

– Ti znaš tačno šta će biti ako se Umbertu bilo šta dogodi – kazao je Malkom Rozado muklim glasom. – Tada ću te uništiti!

Peterson se smeja glasno.

– Sjašite! – naredio je Malkom mirno. – Bacite oružje na zemlju, a onda se odmaknite četiri koraka od konja.

Džinovski Ričmond zaškruta zubima. Njegovi prsti su nemirno poigravali iznad drške „kolta”.

– Ne zaboravi da me podsetiš gde hoćeš da budeš sahranjen! – rekao je Dok.

– Sjašimo – prihvatio je Peterson.

– Da vidimo šta stari ludak hoće od nas.

Tri zločinca su poslušala, sjahali su, odbacili oružje i odmakli se od konja.

– A sada skidajte čizme, košulje i pantalone!

Peterson razrogači oči. U ovom trenutku je pomislio da je bila prokleta greška uopšte svraćati na hacijendu.

– Za one koji me nisu razumeli, ponoviću još jednom – kazao je Malkom Rozado. – Ako posle ponavljanja neko nije razumeo, dobiće metak u rame!

Svi su se poslušno svukli sve do donjeg rublja. U toj vrsti odeće zaista nisu ostavljali impresivan utisak.

– Sada se možete izgubiti odavde! – kazao je Malkom. – Pešice, džentlmeni! Konji ostaju ovde! Poslaćemo ih kasnije za vama. Zajedno sa stvarima, naravno! Krenite!

Malkom je podigao ruku. Sa krovova je odjeknula pucnjava. Kraj grotesknih tipova u donjem rublju počela je da se kovitla prašina od metaka koji su se zarivali oko njih, dižući prašinu sa osušene zemlje.

Morgan Peterson se isprsisio. I u ovakvoj neprikladnoj i moglo bi se reći, ponižavajućoj odeći, trudio se da podnosi sudbinu kao džentlmen. Čak je i jedva primetan osmeh zaigrao na njegovom licu.

– Još ćemo čuti jedan o drugome, Malkom Rozado! – brecnuo se. Posle toga je dao znak svojim ljudima. Krenuli su pešice. Malkom je gledao za njima. U njegovim tamnim očima nije bilo ni traga od likovanja. Mudar čovek! Peterson mu je miniranjem kanjona otvoreno objavio rat. Tu objavu je prihvatio i Malkom Rozado na svoj način.

Nastajala su teška vremena. O tome Holidej nije imao nikakvih iluzija. I on

sâm, to mu je bilo jasno, sada je uključen u takva predstojeća vremena.

Ramon odmahnu glavom.

– Bila je to prokleta greška, šefe! – jeknuo je. – Da bi zauvek imao mir od njega, trebalo ga je smaknuti!

Stari Malkom je zamišljeno klimao glavom. Ni potvrdno, ni odrečno. Neodređeno. Odložio je svoju „vinčesterku” i nadlanicom obrisao znojavo čelo.

– Možda je on sada veoma besan, pa će odmah preći na stvar, Ramon. U tom slučaju će sve brzo biti iza nas!

– A Umberto? – upitao je Dok. – On se sada nalazi usred lavlje jazbine!

Malkom nemoćno podiže ramena.

– Ne bi bio prvi koji je uspeo da umakne tim beštijama. I još nešto, Holideje, da su se zaista odlučili da ga smaknu, već odavno bi bio mrtav.

Džordžijanac na to nije imao primedbi.

– Možda onaj melez sa zvezdom nije baš tako snažno nasrnuo na Umberta, jer Peterson ima druge planove s njim.

Stari Meksikanac gotovo zareža.

– Šta se dešava sa hacijendom i rudnicima srebra kada tebe jednom ne bude više bilo, Malkom? – interesovao se Dok.

– Tada će Umberto preuzeti sve i uraditi sa hacijendom i rudnikom šta bude hteo.

VI

– Hej, Umberto, budi se! Prokletstvo! Bale slame ispod kojih je Umberto ležao, pomeriše se. Potrajalo je neko vreme pre nego što je mladić izvukao

glavu iz slame i upitno pogleda oko sebe. Kao da je tražio nešto.

Džeremaja, vlasnik konjušnice, koji je izgledao kao mumija i imao još samo jedan jedini zub, stajao je pred Umberto, naslonjen na vile.

– Ako budeš brz i pogledaš iza ugla, videćeš nešto od čega će ti srce brže zaigrati.

Umberto je bio brz. Izvukao se iz slame, u jednom skoku se uspravio na noge i provirio kroz rasklimatana vrata konjušnice.

Četiri čudne prilike kretale su se pod velom mraka priljubljeni uz fasade kuća. Osim starog Džeremaje koji je imao oči kao soko, izgleda da ih niko nije primetio. Džeremaja je stao uz mladića i kikotao se kao stara usedlica kojoj se neko udvara.

– Kada si, sine, video ovakav prizor? – pitao je. – Veliki Peterson u donjem rublju i bos!

Umberto se jedva uzdržavao da ne prasne u smeh.

– Poznaješ li one ostale? – pitao je starog konjušara.

Džeremaja odmahnu glavom.

– Ovako odeveni deluju prilično bezazleno – kazao je. – No, ipak mislim da ih je Peterson izvukao iz samog pakla da bi za njega obavili neki prljav posao. Možda bi bilo bolje da se za neko vreme izgubiš iz Ouk Krik Vilidža. U poslednja dva dana se mnogo toga dogodilo. Peterson će saznati i pobesneti.

– Jesi li video kicoša, onog stranca?

Džeremaja otpljunu. Lupio se kažiprstom po glavi govoreći – Taj nije čitav!

– kazao je. – Još nikada nisam video čoveka koji otvorenih očiju srlja u smrt. Prokletstvo, završice u nekoj provoliji zbog toga što je tebi i tvojoj sestri držao stranu. Zakačio se sa melezom i uvredio ga. Ja zaista ne znam šta je tom momku!

Umberto Rozado otrese slamu iz kratke crne kose. Njegove inače blage smeđe oči imale su sada neki opasan sjaj. Lagano se kretao po praznom boksu. Tamo je sakrio svoju „vinčesterku” i opasač sa revolverima. Proverio je magacine, a onda ih vratio u futrole. Držao je „vinčesterku” u desnoj ruci kada je stao uz Džeremaju koji je još uvek bio na vratima.

– Ti si lud, sinko! – promrsio je stari konjušar. – Prokletstvo, onda kada si se ti rađao, ja sam pomagao doktoru. Ne bih nikako hteo i da te sahranjujem.

Umberto Rozado spusti ruku na mršavo, koščato rame konjušara i zagleda se u njegove plave, vodnjikave oči.

– Ne boj se – kazao je tiho i gurnuo mu u ruku dvadeseticu. – Idi preko u salun, Džeremaja. Popi jedno ili dva pića. Kupi flašu rakije i cigare. Ali, pre svega, drži oči i uši otvorene. Onda se vrati ovamo i ispričaj mi kakvo raspoloženje vlada u salunu. Važi?

Stari Džeremaja nipošto nije bio oduševljen zadatkom. Ali je opet bilo kao i uvek do sada, nije bio u stanju da Umberto Rozadu bilo šta odbije. Mrmljajući i proklinjući izađe kroz rasklimatana vrata i uskoro nestade s vidika.

Umberto sede na toplo tle i pripali cigarilos. Došao je u Ouk Krik Vilidž da bi otkrio šta Peterson planira. Nešto je lebdelo u vazduhu. Prokleti kučkin sin ih je previše dugo ostavio na miru.

Pre dve nedelje su ubijena dva čoveka kod rudnika, koji su se interesovali za zalihe srebra. Jedan od njih je živeo dovoljno dugo da bi ispričao da su poslali iz Ouk Krik Vilidža. Posle tog događaja, Umberto je bio za to da se sakupljeno srebro najbržim putem otpremi za Nogales, ali Malkom, tvrdoglavi starac, nije delio mišljenje svog sina. Tvrdio je, ako se već neko interesuje za rezerve srebra, motriće na transport i može izvršiti prepad i poubijati ljude. Mnogi životi bi tako mogli biti žrtvovani. Smatrao je da sve treba ostaviti tu gde jeste i pustiti razbojнике da dođu ako im je do srebra.

Umberto se smešio dok je mislio na to. Njegov otac nije baš mislio pogrešno. Najzad, iz hacijende se najbolje mogu braniti. I još nešto je imalo odlučujuću ulogu: Malkom je bio sit čekanja. Ostario je, iako to nikada nije priznao. Hteo je da sredi tu stvar, da je okonča pre nego što legne na samrtničku postelju. Šuškanje na drugom kraju štale trgnu Umberta iz razmišljanja. Naglim pokretom se uspravio i uperio cev „vinčesterke” u pravcu iz kojeg se čuo zvuk. Tamo pozadi, na zadnjem delu štale su bila jedna mala vrata koja su se u tom trenutku lagano pomerila.

Umberto zadrža dah. Oči su mu se pretvorile u dva uzana proreza. Međutim, nije mogao da vidi više. Prošle su

dve-tri sekunde. Onda je ugledao nečiju senku, dok je ulazio u štalu krišom, kao lopov. Umberto se sagnu još niže prema tlu. Bilo je u gradu nekoliko osoba koje su znale da se skriva u konjušnici starog Džeremaje. Verovatno je neko krenuo po njega.

– Umberto!

Mladi Meksikanac je prepoznao glas stranca koji je prethodne večeri bio uz njega i spasio mu život. Saznao je nešto i od Pepite.

– Ovde sam!

Holidej se uspravi i došunja do Umberta. Spustio se kraj njega na tlo.

– Imaš sreće što nisam nervozan – kazao je mladić. – Prokletstvo, ne bih nikada oprostio sebi da sam ubio čoveka za kojeg moja sestra tvrdi da se bolji ne može ni zamisliti!

Holidej odmahnu rukom.

– Jesi li video tužnu povorku?

Umberto potvrdi.

Oči mu blesnuše – Imaš li ti nešto s tim?

– Posredno – reče Holidej. – Bio sam na hacijendi kada su se pojavili tamo, Umberto. Pre toga je nekoliko ljudi miniralo i zatrpalo prolaz kroz kanjon. Sada je neprolazan.

– Dakle, moj stari je bio u pravu – kazao je mladić tiho. – Peterson više ne može, iz meni nepoznatih razloga, da čeka duže. Angažovao je neke ljude koji za njega treba da obave prljav posao. Šta kaže stari Malkom, moj otac?

– Treba da budeš oprezan – uzvрати mu Holidej.

– Nije pominjao da treba da napustim grad?

– Ne.

Umberto je bio zadovoljan. To se čitalo na njegovom licu.

– On veruje u mene. Smatra me sposobnim. Zbog toga sam ponosan, Holideje. Ramon Montalvo je bio drugog mišljenja, zar ne?

– Pa ne baš direktno! Ali je zabrinut za tvoje zdravlje. I za Pepitino, takođe. Ja mislim da je on još uvek nije zaboravio.

– Zna li on da si proveo noć sa Pepitom?

Holidej nabra obrve.

– O tome nije bilo reči – odgovorio je. – Ali sam ipak nešto uspeo da ustanovim, Umberto. Srce starog Malkoma nije više tako tvrdo. Ja mislim da želi da se njegova kći vrati na hacijendu. Nije to kazao, ali...

– On to i ne bi nikad prevalio preko usana – tvrdio je Umberto. – Ja sam starog Džeremaju, vlasnika ove konjušnice, poslao u salun „Srebrni grumen”. Možda ću uhvatiti nešto o tome šta noćas treba da se odigra.

– Hoćeš li ti večeras tamo?

– To dugujem samom sebi i svom glasu, Holideje. Jedan Rozado nikada ne „podvija rep”.

– Juče si imao sreće koliko si težak!

– Jesam! – mladi Meksikanac zamišljeno klimnu glavom. – Šta ukazuje na to da se i večeras neće dogoditi isto?

– Ne znam – uzvрати Džordžijanac iskreno. – Kada budeš došao, ja ću već biti tamo.

Umberto se na to nasmeja.

– Tvoj prijatelj šerif je već tamo. Peterson je poveo sa sobom neke ljude koji će sigurno stati na stranu Spense-ra. Dakle, ni za tebe to baš neće biti ugodna večernja šetnja.

To je Holideju bilo potpuno jasno.

– U redu, mladiću – kazao je Holidej. – Videćemo se kasnije.

* * *

Morgan Peterson je stajao kraj stuba trema. Uzane stepenice su vodile gore, a ograda je bila ukrašena umetničkom rezbarijom. Na neki gotovo neobjašnjiv način, pri mnogim obračunima vatrenim oružjem u salunu „Srebrni grumen” nije zaradio ni ogrebotinu. Peterson je bio ponovo normalno, veoma elegantno odeven. Nije izgovorena ni jedna neprikladna reč, ni jedna dvosmislica, što je ukazivalo na to da se njegov ulazak u grad sa novim ljudima nije video.

Ukočenim pogledom pratio je šta se dešava u prostoriji u kojoj se nalazio šank. Salun je bio pun kao i svake večeri, uostalom. Čak bi se moglo reći i previše pun za ovo doba. Ljudi kao da su slutili i očekivali neku senzaciju, pa niko nije hteo to da propusti.

– Jesi li saznao nešto o momku koji se zove Dok Holidej? – pitao je Peterson. Gledao je lepu Stelu koja je stajala tik uz njega, tako blizu da je osećao njene obline.

Stela Galovej odmahnu glavom.

– Došao je u grad kao uragan i šerifu pobrkao račune. A već smo gotovo sigurno sredili malog Umberta! Sve

je, naime, bilo pripremljeno i organizovano.

Peterson ljutito odmahnu rukom. Bio je dovoljno star da zna da se uvek mogu dogoditi nepredviđene stvari koje se ne mogu unapred predvideti ili izbeći. Moralo se živeti s tim. To ga inače u normalnim okolnostima i nije naročito uzrujavalo. Međutim, događaj na hacijendi bio je za njega kap koja prelila čašu.

– Videla si ljude koje sam doveo sobom – kazao je Peterson. – Oni će srediti stvar. Naravno, zajedno sa Spenserom, ali su oni na prvom mestu.

– To se šerifu neće dopasti – kazala je Stela i pribila se još više uz Petersona. Morala je da podigne pogled, jer je on bio za glavu viši od nje. Oči su joj svetlele, jer je bila ubeđena da će je Peterson učiniti najbogatijom ženom u kraju. Bilo je dogovoreno da će ona učestvovati u akciji na hacijendu, naravno i u deobi. Po pravilu je do sada bar Peterson držao obećanja. Osim toga, bio je najbolji ljubavnik od svih koje je do sada imala. A to govori već nešto njemu u prilog.

Peterson se nasmeja resko, obuhvati njen tanki struk i oštro je privuče k sebi.

– Ti si vraški lepa žena, Stela – kazao je žustro, nemirno prelazeći rukom preko njenih oblina. – Ti si nesputana, pokvarena i bezobzirna. Mi ćemo odlično odgovarati jedno drugome.

Stela Galovej se smešila.

– Da li je to možda bračna ponuda?

Peterson je gurnu nazad posmatrajući je uporno nekoliko trenutaka, a onda odmahnu glavom.

– Ne još – kazao je odlučno. – Ali ćemo se na to sigurno vratiti kada sve bude obavljeno. Hteo bih da se pozabaviš onim strancem, Stela!

– Na njega se već okačila mala Meksikanka.

Peterson tiho opsova. Prešao je zamišljeno rukom preko kratko podšišane plave kose. U njegovim plavim očima blesnu ledeni sjaj.

– Voleo bih da možemo nešto početi s tom malom. No, stari Malkom je se odrekao. Svejedno mu je šta će joj se dogoditi. Ponekad zaista ne mogu da shvatim te Meksikance.

– Umberto je veoma vezan za nju – podseti ga Stela. – Ako bi nešto krenulo neželjenim tokom, ona bi mogla biti adut protiv Umberta, Morgane! No, u ovom trenutku vidim još veću opasnost u strancu po imenu Dok Holidej. On je tek pre jednog dana došao u grad i pored Spenserovog truda da bude drugačije, još uvek je živ.

Peterson odmahnu rukom.

– U nekim stvarima je Spenser pravi idiot. Ako nekog čoveka ne možeš licem u lice savladati i pobediti, onda mu treba sa sigurnog rastojanja ispaliti metak u leđa.

U tom trenutku su se krila pomičnih vrata saluna širom otvorila i u deo saluna u kojem se nalazio šank, ušao je Holidej. Odjednom zavlada tišina. Klavirista je za trenutak zaboravio da udara po dirkama, kelneru se iza šanka

prelilo pivo, a polunaga devojka na bini prestala je da peva.

Peterson žmirnu. Čoveka kakav je ovaj Holidej, sretao je više puta. Međutim, u ovom je bilo nečeg posebnog. Prvo je video „kalifornija” šešir, pa elegantno odelo sa belom košuljom i kravatom boje vina. Na njegovom boku bila je futrola od lakovanog boksa iz koje je blistao „kolt” fine izrade, gotovo pokriven pešem kaputa. Pripadao je sasvim sigurno onoj najopasnijoj vrsti. Petersona ne bi čudilo da takav čovek poseduje pola nekog grada.

– Pobrini se za njega – kazao je Peterson muklo. – Hteo bih da saznam malo više o njemu. Uskoro treba da dođu Mek Kal, Palmer i Ričmond, ona trojica koje sam doveo sobom. Ričmondu sam naredio da ga smrvi pesnicama, ukoliko bi došlo do nekog sukoba. Čim Umberto bude stigao, počće partija pokera. I ja ću se uključiti u partiju. Ti ćeš deliti karte i pobrinuti se za to da Meksikanac dobije u ruke falš kartu. Ovoga puta ćemo ga ščepati, neka je proklet!

Stela Galovej se složila. Spustila je na izbrijani Petersonov obraz poljubac i pošla dva koraka napred. Sada se mogla još bolje videti. Svi ljudi se okrenuše prema njoj. Bila je pravi „praznik za oči”. Obline su joj bile pokrivene haljinom od crvenog satena. Činilo se da šavovi neće izdržati kretanje njenog prelepog tela. Duboki izrez dosezao je bezmalo do pupka i prikazivao njene čvrste, bujne grudi. Pri svakom udisaju

vazduha, činilo se da se sve više otkrivaju.

Stela Galovej nije bila samo najlepša žena u Ouk Krik Vilidžu nego i najneobuzdanija, žena koja nije krila ništa od onog što je mogla ponuditi muškarcu. Tome valja dodati da kada je bila u pravom raspoloženju, poklanjala je svoju blagonaklonost ne tražeći ništa za uzvrat.

Holidej je bezmalo stigao do šanka kada se Stela pojavila odozgo, silazeći niz stepenice. Zastao je i odgurnuo „kalifornija” šešir na potiljak levom rukom dok je u desnoj držao „vinčesterku”, prebacivši je preko ramena. Delovalo je to kao da se ne oseća dovoljno sigurnim niti bezbednim samo sa revolverom. Pogledao je lepoticu i primetio laki blesak u njenim tamnim, krupnim očima. Znao je samo da taj salun pripada njoj i da je čvrsto povezana sa Petersonom. Vreme boravka u ovom gradu je bilo suviše kratko da bi saznao više o njoj.

Kada je Stela nastavila silazak niz stepenice, Dok priđe šanku. Iako je tamo vladala velika gužva, odmah su mu napravili mesto. Spustio je „vinčesterku” na ploču šanka i osmehnuo se krupnom kelneru koji se očigledno osećao nelagodno. To se moglo videti po sitnim graškama znoja koje su mu orosile čelo.

– Mogu vam smestiti pušku ispod šanka – ponudio je Bred, kelner.

Holidej odmahnu glavom.

– To bi bilo gotovo tako kao da hoćeš jednu nogu da mi skloniš ispod šanka –

kazao je. – Nego, stavi mi na šank flašu brendija i jednu čistu čašu!

Krupni Bred je pohitao da ispuni zahtev. Na desnoj strani šanka, na samom uglu je stari Džeremaja, vlasnik konjušnice promrmljao nešto, šćepao flašu, brzo bacio pogled na Doka i hramajući napustio salun „Srebrni grumen”. Pogled starog Džeremaje bi se mogao uvrstiti u one koji bi se mogli nazvati konačnim opraštanjem od nekoga ko zauvek odlazi u večita lovišta.

Bred spusti flašu brendija i čašu na šank. Došapnuo je Doku veoma tiho tako da niko nije mogao čuti – Oprezno, mister! Ovde se muvaju neki tipovi koji nameravaju da grobaru nemeste posao.

Holidej jedva primetno klimnu glavom. Otvorio je flašu i natio punu čašu brendija. Kada je ispio i hteo da je spusti nazad na šank, kraj njega se stvorila Stela Galovej. Oblak teškog, sladunjavog parfema okruživao je lepticu broj jedan Ouk Krik Vilidža.

– To je bilo na račun kuće, mister – kazala je tiho. – Saluni kao ovaj žive od slavnih gostiju koji sa svoje strane privlače mnoge druge goste.

Holidej je pogleda i podiže obrve. Zatim klimnu glavom u pravcu obližnjeg stola za kojim je sedeo Frenklin Spenser.

– Pre bi se reklo da su slavne ubice te koje se kite šerifskim zvezdama – kazao je dovoljno glasno da ga je melez mogao čuti.

Reakciju čuvara zakona nije trebalo čekati dugo. Skočio je sa svog mesta

i laktovima odgurnuo nekoliko gostiju koji su mu stajali na putu. Prišao je šanku lako se ljuljajući pri hodu. Stela mu je, istina, dobacila upozoravajući pogled, ali to Vilijema Spensera nije moglo zaustaviti.

– Postoji li možda poternica kojom možeš da to da dokažeš? – upitao je glasno.

Holidej potvrdno klimnu glavom, a šerif preblede.

– Već sam ti kazao da će se jednog od sledećih dana ovde pojaviti savezni šerif. Imaće kod sebe poternicu. Tada će se dogoditi nešto o čemu će se na Zapadu još dugo govoriti.

– Šta to? – upitao je šerif oprezno.

– Jedan šerif će u svom sopstvenom gradu biti obešen.

Spenser je prišao brzo, ali ipak ne dovoljno, jer je vitki Džordžijanac bio pripremljen na takav napad. Uzmakao je pola koraka u desno, dokopao „vinčesterku” sa šanka i uperio cev u Spenserove grudi. Melez nije mogao da izbegne Dokov napad. Cev puške ga je udarila popreko preko grudi i bacila na pod. Udarac mu je isterao vazduh iz pluća, pa je počeo da krklja lica crvenog od naprezanja.

– Juče si poslao tokom noći čoveka koji je sa hotelskog prozora trebalo da me ubije – kazao je Holidej. – To je, međutim, omanulo, šerife. No, pre nego što je bilo ko mogao da ga pita nešto, ti si ga ubio. Tobože zbog toga što je i po drugi put hteo da puca na mene. A to, prokleta bilo, znamo ti i ja, uopšte ne odgovara istini!

Kada je hteo da priđe korak bliže Spenseru koji je ležao na podu, Stela Galovej ga uhvati za mišicu i prošaputa – Na prvi pogled to možda ne izgleda tako, ali on ima priličan broj prijatelja u gradu!

Holidej zastade. Gradsku lepoticu je sada video prvi put u životu.

Spenser pođe zanoseći se nekoliko koraka unazad. Podupirući se rukama za drveni pod uspeo je nekako da se uspravi. Još uvek je teško disao. Najzad se osovio na noge, ali je nekoliko trenutaka izgledalo da će se zaljuljati jako i ponovo pasti. Nekako je ipak uspeo da učvrsti stav i odmah rukom pođe prema drški revolvera.

Tačno u trenutku kada je Spenser hteo da potegne oružje, Stela se postavi između šerifa i Doka.

– Ako vi imate nešto što hoćete međusobno da raščistite, onda to ne činite ovde u salunu – kazala je oštro.

Spenser uvuče glavu u ramena. Ne zbog toga što mu je Stela kazala nešto, nego zbog toga što se u tom času pojavio Morgan Peterson. Dugo pešačenje od preko deset milja nije ostavilo nikakvog traga na njemu. Bio je svež i obučen u skupo elegantno odelo.

– Mislim da je vreme da kreneš u obilazak, šerife – kazao je Peterson.

Spenserovo držanje nije više bilo napeto. Oborio je pogled i obrisao vlažne dlanove o pantalone. Još jednom je uputio Holideju pogled pun mržnje, a onda bez reči napustio salun.

– Ja zaista nisam mislio da ćemo se mi tako prokleta brzo sresti. Mislim, nas

dvojica – kazao je Peterson. – I to još na „neprijateljskom tlu”.

Dok se osmehnu elegantnom čoveku i uzvрати – Svet je zaista mali – zaključio je filozofski. – Da li vam je prijalo pešačenje?

– Izvanredno – odgovorio je Peterson trudeći se da ni na koji način ne kaže nešto što bi ga odalo. – Kretanje na svežem vazduhu čini dobro. Da li ti je tvoj prijatelj Rozado dao nešto za put?

Dok priđe šanku, otpi jedan gutljaj brendija, iz srebrne tabakere izvadi svoju finu tanku cigaru, zapali je jednim potezom, a onda odmahnu glavom.

– Što bi on to činio? Pa, sasvim je jasno da se vas dvojica ne podnosite.

– Da, tako je – složio se Peterson.

– Stari je jedna prokleta budala. Već je jednom nogom u grobu, a ne može da se odvoji od svog poseda. A zaista je za to došlo vreme.

– On ima decu – podsetio je ga je. Petersonov izraz lica postao je podrugljiv.

– Da, ima jednog propalicu koji je krenuo stranputicom i koji će pre ili kasnije završiti na vešalima, i kćerku koja je postala kurva. To ti nazivaš decom? Hoću reći da li bi takvoj deci ostavio sve za šta si celog života radio i borio se?

Dok slegnu ramenima.

– Ja ne poznajem porodicu Rozado. Ja sam samo hteo da sprečim da dvojica pijanaca koje je nahuškao Spenser ubiju mladića, to je sve.

Peterson klimnu glavom.

– Grad ti se izgleda dopao?

– Jeste – složio se Dok. – To je kao pozorišna predstava. Kada neko vidi prvi čin, poželi da gleda i poslednji.

– Nadajmo se kao posmatrač.

– Sve dok me ostave na miru, a to se do sada nije desilo. Naprotiv.

Peterson je posmatrao Doka žmirkajući.

– Osećam na neki način da me ti ne podnosiš, Holideje.

– Suviše malo te poznajem – ponovio je Dok.

– Ja sam dobročinitelj. Možeš da pitaš svakog u ovom gradu. Većina ljudi žive od mene. Samo se stari Rozado uvek držao po strani i prkosio mi. Mislim da je sada vreme da se taj stari ludak urazumi.

– Jesi li zbog toga minirao kanjon i tako odsekao Rozadu put do Nogalesa? Mislim da sada može pobrojati na prstima jedne ruke kada će šakali doći do hacijende koja je puna srebra i pokupiti blago.

– Možda nije pravo vreme za razgovor – zaključio je Peterson. Dao je Doku znak glavom i prišao okruglom, velikom stolu pokrivenom zelenom čojom u desnom uglu saluna. Bio je to sto za poker.

Stela je prišla Doku sasvim blizu i rekla mu tiho – Nije dobro imati Petersona za neprijatelja. Tvoje je pravo da nekog ne podnosiš, ali je opasno to pokazati ili reći! Grad zaista živi od njega, a Rozadova zvezda se bliži gašenju. Za pola sata počinje partija pokera. Mogu da ti zadržim mesto.

– Hoće li i Umberto Rozado da igra?

– Dovoljno je lud da to učini – uzvratila je uz sladak osmeh.

– Onda mi, molim te, zadrži jedno slobodno mesto. Reci onome ko bude delio da mi doda koju dobru kartu.

– Ja ću deliti karte, Holideje!

* * *

Ljudi su radili već satima. Svaki od njih je bio potpuno iscrpljen tako da se s mukom držao na nogama. Ali je svaki od njih znao da budućnost zavisi od ovog iscrpljujućeg truda. Peterson se pojavio i posle onoga što se dogodilo na hacijendi, sigurno će ponovo doći ali sa grupom ljudi kojoj osoblje sa Rozadovog imanja nije doraslo.

Ramon Montalvo je vodio transport u već duboko usečena okna rudnika srebra. Sanduci su izvlačeni, drugi pak unošeni. Čuo je ljude kako stenju i ječe, ali se niko nije žalio niti negodovao. Znali su o čemu se radi. Peterson je hteo da se dokopa već izvađenog srebra koje je ležalo na imanju. Blaga koje je pripadalo svima. Svaki čovek koji je izvukao srebro iz rudnika imao je pravo na ugovoreni procenat. U međuvremenu se srebra sakupilo već toliko da je svakom čoveku pripadalo po jedno malo bogatstvo. Ali ga valja prvo smestiti na sigurno, a onda otpremiti u Nogales.

Malkom Rozado je sedeo ispred ulaza u jamu na jednom kamenu.

Lice mu je bilo mokro od znoja, a pogled upravljen negde neodređeno u daljinu. Ramon Montalvo priđe svom šefu i spusti mu ruku na rame.

– Do toga je moralo doći jednog dana – kazao je tiho. – Ako čovek kakav je Peterson već godinama pruža ruke prema nečemu, onda se jednog dana oseti dovoljno jakim da za tim i posegne. Mi ne možemo da učinimo ništa drugo do da mu priredimo žestok doček!

Stari Meksikanac se složio. Pogledao je Ramona i u očima mu se ukaza toplina.

– Ti si za mene uvek bio kao sin – kazao je. – Prebacujem sebi što sam ti upropastio život.

Ramon energično odmahnu glavom.

– Ja sam voleo Pepitu i još uvek je volim. Ali ona je slobodno ljudsko biće. Ona se opredelila za Amerikanca, odabrala njega i protiv toga se ne može ništa.

– Posle toga je nisam smeo jednostavno odbaciti iz svog života. Mislio sam na sebe, a ne na nju...

– Možda dolazi vreme u kojem će se sve izmeniti – kazao je Ramon Montalvo odlučno. – Ništa ne traje večito, šefe. Ništa. Pustiću ljude da naprave pauzu i da se odmire. Pobrinuću se da se fitilji i dinamit dobro postave i povežu. Naši stražari su dobro postavljeni, a noćas se sigurno neće dogoditi ništa. Niko nam do sada nije javio da postoji opasnost. Nije bilo alarma. Odmori se, šefe!

Malkomo Rozado prihvati savet. Nadlanicom je obrisao znojavo lice. Bio je zabrinut za svog sina Umberta i svoju kćer Pepitu. Ispitujući samog sebe duboko i iskreno shvatio je da je nikada

nije istisnuo iz svog srca. Ona je njegova krv i to će ostati.

Razmišljao je i o strancu, onom Holideju koji je već jednom pomogao Umbertu i zbog toga zapao u teškoće.

Do ušiju su mu dopirala naređenja koja je izdavao Ramon Montalvo bivaajući sve slabija i tiša i najзад je utonuo u san.

VII

U salunu „Srebrni grumen” zavládala je tišina kada su se krila pomičnih vrata zaljuljala i u lokal stupio Umberto Rozado. Holidej je hteo da ustane, ali ga je Stela pritisnula svojom toplom rukom i naterala ga blago da zauzme mesto u niši gde se ona bila povukla sa ostalim ženama.

– Bez brige, niko mu neće učiniti ništa – tvrdila je Stela. – Naravno, sve dok on nekog ne bude izazvao. Juče je uvredio Arnolda i Dekera. To je jedini razlog zbog kojeg su ta dvojica bila ljuta na njega.

Džordžijanac je ostao da sedi u niši. Ova žena ga je bacala u nedoumicu, nije znao šta da misli o njoj. Izgledala je zaista kao neko ko nema ništa protiv mladog Meksikanca. S druge strane, bila je javna tajna da pripada Petersonu. A jedno i drugo zajedno, to nikako nije moglo!

Umberto je gledao po salunu. Za trenutak se zaustavio na Holideju. Jedva primetan osmeh zaigra na licu vitkog Meksikanca. Onda je upravio pogled na okrugli, kockarski sto za kojim je Peterson već zauzeo mesto. Upravo zbog

toga se i uputio ka stolu. Stao je ispred, spustio ruke na zelenu čoju i klimnuo glavom Petersonu.

– Drago mi je da si ponovo u gradu, Petersone – kazao je mladić. – I ostali varaju na kartama, ali u tome niko nije perfektan kao ti. Nema ti takmaca!

Peterson za trenutak poblede, pa porcvene i nasmeja se izveštačeno.

– Čuo sam da si imao nekih teškoća ovde u gradu.

Umberto slegnu ramenima.

– Imao sam jednog dobrog „anđela zaštitnika” – kazao je. – Kako vidim, još je živ. Šta može onda da mi se dogodi?

– Mogao bi da izgubiš, Umberto.

– Onih nekoliko desetina dolara?

– Mogli bismo da igramo i u mnogo veće uloge, mladiću.

U salunu je zavládala grobna tišina.

– U šta to, na primer?

– Možda u tvoje nasleđstvo? Šta misliš, Umberto?

Holidej ni jednog trenutka nije ispuštao mladog Meksikanca iz vida.

Umberto je možda, kako se pričalo, bio naprasit. Međutim, za sada se držao mirno i pribrano. Moglo bi se reći odlično!

– Koliko se ja sećam, stari Malkom je još uvek živ – podsetio je Umberto.

Peterson se smešio neodređeno.

– U njegovim godinama mora se računati sa svim, Umberto. Šta je, hoćeš li da se uključiš u igru ili samo da popiješ piće?

– Prvo ću popiti piće – uzvratio je Umberto Rozado. Okrenuo se i gipkim koracima pošao prema šanku. Prošao je

pored niše u kojoj su sedeli Stela i Dok, ali nije obraćao pažnju na njih. Stela je ustala i kazala – Idem da nam donesem još po jedno piće, Holideje!

On je prihvatio ponudu. Ništa nije ukazivalo na opasnost, ali je on na neki način osećao. U toku ove noći će se dogoditi nešto.

Stela nestade iza šanka, potraži ispod njega dve flaše i natoči piće. Izmenjala je nekoliko reči sa Umbertom što Dok nije mogao čuti, a onda se vratila u nišu i sela. Pružila je Doku punu čašu, kucnula se s njim i ispila sadržaj svoje čaše do poslednje kapi.

– Za to da nas dvoje ostanemo prijatelji – kazala je toplim glasom.

– Za to da ostanemo prijatelji – ponovio je Dok i takođe ispio svoje piće. Zavalio se i čekao. Znao je da će doći sigurno: Spenser, čuvar zakona u Ouk Krik Vilidžu i još trojica tipova koji su pratili Petersona prilikom njegove posete hacijendi. Prošlo je deset minuta. Okrugli veliki sto za poker se punio polako. Međutim, osobe koje je očekivao, nisu se pojavile. Ili će se danas ovde sve odvijati na pravi način ili će napolju nastati pakao. Ko bi to znao?

Umberto je prilazio okruglom stolu. Seo je nasuprot Petersonu, pripalio cigarilos i prešao gotovo nežnim pokretom preko zelene čoje kojom je sto bio pokriven.

Stela je ustala sa stolice.

– Običaj je da ja, kao osoba koja ne učestvuje u igri, podelim karte – kazala je Doku. – Još jedno mesto je slobodno. Možeš i ti da se uključiš.

Holidej je klimnuo potvrdno glavom. No kada je ustao, prvi put je osetio laku zanesenost. Ispred očiju mu se stvarala tanka koprena, zatvorio ih je na čas, a onda otvorio. Video je sada sve veoma jasno, međutim, zglobovi su mu na čudan način otežali. Možda je to zbog pića. Popio je verovatno previše. Nesigurnim koracima prišao je kartaškom stolu i seo na slobodno mesto pored Umberta Rozada.

– Oprezno! Želi da te prevari i da se osveti.

– Svestan sam toga – uzvratio je Umberto i pokazao na špil novih karata, tobož u originalnom pakovanju. Ležali su na stolu. – Možeš da biraš koji hoćeš. Sve su falš!

Stela sede za sto i privuče karte. Pred Dokovim očima zaigraše ponovo senke, neke čudne koprene. Osećao se slabim i nesposobnim da upravlja sopstvenim pokretima. Nešto nije bilo u redu. Nešto sa njim. Naravno, nije znao šta je u pitanju i od čega ta slabost dolazi. Bilo mu je, međutim, jasno da se nalazi u veoma opasnoj situaciji. U ovakvom stanju nije mogao da ostane da sedi i pazi na Umberta kako je nameravao.

Ustao je i prišao šanku. Bred, crni kelner pogledao ga je razrogačenih očiju.

– Nešto nije u redu, mister? – pitao je. – Vi zaista ne izgledate dobro.

Holidej oseti ruku na leđima. Kada se okrenuo, sreo je pogled Stele Galovej.

– Prvi sprat, prva soba na desnoj strani – kazala je. – To je moja soba. Odmoriti se dok se ne budeš osećao bolje.

Pod normalnim okolnostima, to Holidej ne bi učinio. Ali sada se složio, prihvatio je ponudu i krenuo vukući noge uz stepenice. Bacio je jedan brzi pogled unazad i pogledao lica pokeraša. Njihova lica su bila izobličena, zahvaćena strašću. Stigao je na prvi sprat i krenuo hodnikom zastrtim plavim tepihom. Stigao je do vrata koja mu je opisala Stela, otvorio ih i uspeo još samo da stigne do postelje na koju se nemoćno sručio.

* * *

Pepita se presvukla za svoj nastup u salunu „Spring Veli”. Uvek kada je Peterson bio u gradu, obuzimala je neka čudna slutnja. I ovog puta je obuzeo strah. Ne samo za Umberta, nego i za Doka Holideja. Lepa Meksikanka se na neki način osećala odgovornom što ga je nagovorila da ostane u gradu. U svakom slučaju, Pepita je smatrala da je Holidej samo nje radi ostao u Ouk Krik Vilidžu.

Kada je čula kucanje na vratima, pomislila je da je to Holidej. Ona lično nije imala razloga da strahuje za sebe. Živela je i radila u ovom gradu. Otac je se javno odrekao, pa zbog toga nije predstavljala sredstvo za pritisak na Morgana Petersona.

Pepita je otvorila vrata. Kada je ugledala Brajsa Ričmonda, gorostasa, postalo joj je jasno da je počinila grešku. Alen Mek Kal, koji je stajao kraj Ričmonda držao je uperen revolver dok su mu oči opasno svetlucale.

– Mora da bez odeće izgledaš još poželjnije! – jeknuo je Mek Kal. Prešao je nesvesno jezikom preko usana. Još nikada pogled na jednog muškarca u Pepiti nije izazvao takvo gađenje kao sada. Drhtala je. Kada je htela da s treskom zatvori vrata, bilo je već prekasno. Ričmond ih je zadržao otvorena, podupirući ih ramenom.

– Ako budeš vikala ili nam priredila svinjarije, loše ćeš proći, curo.

Umberto, pomislila je Pepita. U trenutku se smirila, postala je smirenija. Naravno, od nje neće ništa. Radi se o Umbertu.

– Umberto će doći po mene i odvesti me.

Žestok udarac pogodi mladu ženu posred lica i odbaci je unazad. Imala je muke da se održi na nogama. Njene lepe crne oči se razrogačiše i pogled pun mržnje usmeri na razbojnike. Ubistvene mržnje. Da je imala oružje i mogućnost, sve bi ih poubijala, uključujući i trećeg lupeža koji se pridružio ovoj dvojici.

– Zaista je za tebe bolje da nam ne stvaraš teškoće, curo. Možda nam ti uopšte i nisi potrebna. Sada ćemo nestati sasvim mirno i nečujno odavde. Jesi li razumela?

Pepita je mogla da vrišti, da se otima, ali joj se na neki način činilo da bi to samo još pogoršalo situaciju.

Oni su se nameračili na Umberta, njega su hteli da pritisnu, to je bilo sasvim jasno.

Ali tu je bio još i Holidej koji je uzeo na sebe da pazi na Umberta. Polagala

je sve nade u vitkog elegantnog stranca koji je dan ranije njenom bratu spasio život.

* * *

Igra je tekla normalno. Jednom je dobijao, drugi put gubio. Ove večeri je Umberto bio naročito pažljiv. Peterson je govorio s njim sasvim ljubazno. Tako su se ponašali i Petersonovi prijatelji, a i Stela Galovej. Ništa nije ukazivalo na to, baš ništa, da je prema planu ovo trebalo da bude poslednja Umbertova igra za zelenim stolom i uopšte u životu...

Tri puta je za redom dobio protiv Petersona sa fulom protiv tri keca. Zatim je izgubio nekoliko puta u sitnijim igrama. Peterson je zahtevao pauzu. Elegantni čovek se znojio kao neko ko se već nalazi na putu gubitnika.

Peterson je prišao baru. I Umberto je hteo da ustane, ali se Stela iznenada stvorila kraj njega i sela mu u krilo. Prebacila mu je ruku oko vrata i snažno pritisnula svoje grudi uz njegove tako da ih je osetio kroz košulju.

– Ostavi ga na miru! – došapnula mu je na uho. – Danas ima loš dan. Sada će da pije, pa neće kasnije moći tako dobro da obraća pažnju na karte. Ako budeš vešt, ovo može biti tvoje veče.

Umberto je udisao težak sladunjav parfem lepotice, osećao njene obline, pa je srce počelo da mu kuca brže. Stela je bila žena kojoj nije bilo teško da zaludi muškarca. To što se Umberto nije sasvim prepustio čarima crnokose vlasnice saluna, bio je razlog što je Mek Kal prišao Petersonu za šank, po-

gledao ga kratko, nešto mu došapnuo i Petersonovo lice se razvuklo u osmeh. Trijumfalan! U tom trenutku, Umberto više nije bio svestan draži ove lepoticе. Iznenada je osetio poziv na uzbunu. Usta su mu se osušila. Sada mu je došlo do svesti da se Holidej još uvek nije vratio.

– Samo trenutak, molim – kazao je mladi Meksikanac i jednostavno gurnuo Stelu sa krila.

Vlasnica saluna se uspravila i pogledala ga iznenađeno i gnevno u isto vreme.

– Vraćam se odmah – kazao je i ne obazirući se više na Stelu, Umberto se uputi prema šanku i stade uz Morgana Petersona, preko čijeg lica je još uvek lebdeo trijumfalni osmeh. Tek kada je video mladog Rozada uz sebe, osmeh je nestao.

– Daj mi jedan viski – naručio je Umberto.

– Mislio sam da ćemo igrati dalje – kazao je Peterson odsečno. Umberto pokaza na okrugli sto za kojim je sedelo nekoliko igrača.

– Nemoj da te ja zadržavam, Petersone. Samo ti igray, ja moram da uradim još neke stvari – rekavši to, njegov pogled se prikovao za crvenokosog Mek Kala. Video je na njegovom licu krvave ogrebotine. Bili su to tragovi dugačkih, šiljatih noktiju.

– Nije htela onako kako si ti to hteo? – pitao je Umberto smejući se. – To ne čudi ako neko izgleda ovako kako ti izgledaš!

Mek Kal uzmače brzo jedan korak unazad, a ostali gosti to učiniše automatski. Izmakli su, istina, u stranu, da se ne bi nalazili na nišanskoj liniji.

– Nadam se da se ovaj nije ustremio na moju malu sestru, Petersone?

– Ne znam kako si došao na takvu promisao, Umberto. Na nju niko ne mora da se ustremi. Nju možeš kupiti za nekoliko dolara.

– Da... – kazao je Umberto otegnuto. Ta reč je još lebdela u vazduhu kada se s desnog bedra odvoji mladićeva pesnica i pogodi Petersona posred lica.

Peterson nije bio pripremljen na takvu reakciju pa kriknu uplašeno i zanesе se unazad. Ludački brzim pokretom ruke potegnu Mek Kal revolver iz futrole i upravi ga u pravcu mladog Meksikanca. Umberto je sa svoje strane pokušao da brzim skokom uzmakne. Uprkos tome, usijano olovo je zakačilo njegovo bedro i gotovo ga okrenulo oko sopstvene ose. Tresnuo je ramenom o šank i sručio se upravo u trenutku kada je Mek Kal ispalio drugi metak prema njemu. Ovoga puta se olovo zari u drvo. Da Umberto nije pao na pod, metak bi ga sigurno pogodio.

Bol mu je razdirao telo, a nesvestica se navlačila na oči. No, misli su mu bile bistre, mozak je radio grozničavo. Znao je da će biti izgubljen ako se onesvesti. Očajnički se okrenuo na drugu stranu i tako izbegao sledeći metak koji mu je Mek Kal namenio.

Umberto je hteo da ustane i da levom rukom ukloni sve gušći mrak s očiju. Ko mu je sa strane prišao i snažno ga

udario drškom revolvera po glavi, nije mogao znati. Čuo je samo tresak i izgubio svest.

VIII

Pucnjava je trгла Holideja iz poluonesvešćenog stanja. Otkotrljao se na desnu stranu i pao sa postelje na koju je bio klonuo. Udario je glavom o metalnu ogradu kreveta što ga je žestoko protreslo. Iako je taj tresak nesumljivo bio bolan, kao da je probudio njegov omamijeni duh.

Stela!... i piće koje mu je lično natečila i donela. Sve se to u trenutku vratilo u njegovu svest i međusobno povezalo. Tamo dole u salunu je trebalo da se odigra nešto čemu nisu želeli da bude prisutan.

Umberto! Radilo se o Umbertu!

Dok se podiže na sva četiri uda i pridržavajući za postelju, pokušava da se uspravi. Noge kao da su pretile da ga izdaju.

Nekoliko sekundi se borio sa nesvesticom. No, želja da preživi bila je jača od blagog mira u koji je mogao da utoči, da mu se prepusti. Teturao je prema vratima, ali su bila zaključana sa spoljne strane. Besno je hteo da nasrne na njih, ali je srećom uvideo da bi to bilo nemoguće a da ne napravi buku. Povukao se korak unazad i pogledao prema prozoru. Istina, nalazio se na prvom spratu, ali mogućnosti za beg nije bilo. Nije se osećao još dovoljno jakim da sa prozora prvog sprata iskoči na glavnu ulicu. S druge strane morao je

računati i s tim da ga tamo neko čeka, to jest, da stražari.

Tek posle nekoliko trenutaka otkrio je bočna vrata koja su vodila u drugu prostoriju. Oteturao se do njih i otvorio ih.

Bila je to skromno opremljena prostorija, ne tako elegantna kao ona iz koje je došao. Nameštaj su činili jedna postelja, sto, stolica i stari orman. Ispred ogledala na prednjoj strani ormara stajala je mlada plavuša. Od odeće je imala na sebi samo crne čarape koje je upravo pričvršćivala crvenim podvezicama. Naglim pokretom se okrenula prema Doku. Automatski je podigla ruke do grudi, pokrivajući ih. Gledala ga je uplašeno, razrogačenih očiju. Pune rumene usne se razdvojiše, pa je izgledalo da hoće da vrisne.

Holidej odmahnu glavom i uperi revolver prema njenim usnama.

– Bez vikanja! – kazao je tiho. – Ovde ima nekoliko ljudi koji žele moj leš. Ti mi možeš pomoći!

Plavuša spusti ruke, odvoji se od ogledala i priđe mu korak bliže.

– Da li je šerif jedan od onih koji hoće tvoj leš?

Holidej potvrdi. Po svemu sudeći, stekao je mnogo simpatija time što nije Spenserov prijatelj.

– Svakog trenutka može da naiđe neko od mojih gostiju – upozorila je plavuša.

Razmišljao je grozničavo. Vratio se ponovo u Stelinu sobu, uzeo stolicu, bacio je kroz prozor i opet se ušunjao u sobičak plavuše. Napolju u hodni-

ku čuli su se koraci. On pogleda oko sebe. Orman je bio suviše mali da bi se prikrrio u njemu. Jedinu mogućnost predstavljala je postelja ispod koje je mogao da se uvuče.

– Nudim ti dvesta dolara – kazao je Dok žustro. – Ja ću šmugnuti pod postelju, a ti radi svoj posao i ne obaziri se.

Ne čekajući odgovor, Džordžijanac šmugnu u svoje skrovište. Srećom, krevet je imao dovoljno visoke noge da je čovek mogao bez bojazni udobno da se smesti ispod njega. Osim toga, pokrivač je bio dovoljno dug da je bezmalo dodirivao pod. Da bi ga neko mogao otkriti pod posteljom morao je da bude na kolenima.

Dok zadrža dah. Čuo je plavušu kako prilazi sporednim vratima i zaključava ih. Samo nekoliko trenutaka kasnije, čulo se kucanje na vratima. Držao je revolver naslonjen na grudi. Plavuša je otvorila vrata.

– Kejsi – kazala je prividno mirno. – Došao si prerano. Ja se još nisam ni obukla.

Čovek kojeg Holidej nije mogao videti, nasmeja se – To znači da se nećeš morati ponovo svlačiti – kazao je muklim glasom.

Plavuša se zakikota.

– Prvo idemo u salun da nešto popijemo, a onda sledi ostalo – kazala je odlučno. – Takva su pravila igre.

Pre nego što je Kejsi mogao bilo šta da kaže, Peterson grunu u sobu kao ispaljen iz topa. Kada se Holidej potpuno priljubio uz pod ispod postelje,

mogao je da vidi sjajno izglaçane čizme elegantnog čoveka. U Stelinoj sobi koja se nalazila tik uz ovu prostoriju čulo se došaptavanje.

– Šta se događa, prokletstvo? – vikao je Peterson.

Dve osobe upadoše u sobu mlade plavuše.

– Probudio se pre očekivanja i pobe-gao kroz prozor – kazala je Stela Galovej.

– To je nemoguće! – vikao je Peterson. – Spenser je trebalo dole da čuva stražu.

– Verovatno je u tom času imao „pametnijeg posla” – zaključila je Stela besno.

– Jesi li ti čula nešto? – pitao je Peterson.

– Da – odgovorila je plavuša mirnim glasom. Devojka nije samo izgledala odlično, nego je umela odlično da kontroliše svoj glas, postupke i reči. – Čula sam praštanje prozorskog okna i tresak dole na ulici. No, ja na to nisam obraćala pažnju. Imala sam posla. Kejsi je ionako stigao prerano.

Nekoliko trenutaka je vladao tajac, a onda Peterson opsova glasno i žestoko.

– Moramo ga srediti, prokletstvo! – jeknuo je. – Umberto je u našim rukama, ali nam Holidej može napraviti još gomilu teškoća. Šta je sa Pepitom?

– Ričmond pazi na nju.

Džordžijanac zadrža dah. Osećao je da mu srce tuče. Razmišljao je grozničavo. Pitao se da li da se pojavi ispod postelje i započne borbu sa prisutnim

lupežima. No, brzo odbaci tu pomisao. Pored Petersona i Stele u sobi su se još nalazili i plavokosa devojka, O'Brajan i tip po imenu Kejsi. U okršaju bi mogle da padnu i nedužne žrtve. To je upravo Holidej hteo da izbegne.

– Nestanimo odavde! – naložio je Peterson.

– Najbolje je da me sačekaš dole, Kejsi – kazala je plavuša.

– Neće potrajati dugo, zaista neće!

Neko je opet napustio sobu u kojoj je Holidej bio prikriven. Proteklo je nekoliko sekundi, a onda se začulo povlačenje reze.

– Svi su otišli.

Holidej ispusti nagomilan vazduh u plućima, jer je pod posteljom zadržavao dah i polako se uspravljao. Plavuša se u međuvremenu obukla. Čelo joj je bilo orošeno znojem.

– Šta je to sa Pepitom? – pitala je.

– Ona mi je prijateljica.

Holidej slegnu ramenima. Pridržavao se za postelju, jer još uvek nije bio baš sasvim siguran na nogama. Znači, sredili su Umberta! Da bi bili potpuno sigurni u uspeh i da ništa ne prepuste slučaju, dočepali su se i Pepite. Stari Malkom Rozado nije baš bio vezan za svoju kćerku, ali je za razliku od nje, Umberto obožavao svoju sestru. Drugim rečima, Pepita je bila neka vrsta garancije da Umberto neće počiniti neku nepromišljenost.

Plavuša natoči viski i čašu za vodu. Popio je žestoko piće naiskap. Seo je na postelju i trljao slepoočnice da bi

savladao nepodnošljivo dobovanje u glavi.

– Mogu li da učinim nešto za tebe? – pitala je plavuša.

– Možeš mi pomoći da izađem iz ovog hotela? – uzvratio joj je Holidej pitanjem. – Možeš mi još reći gde Pepita stanuje?

– Reci mi kada budeš spreman!

– Spreman sam – reče Džordžijanac i s naporom se osmehnu. Ponovo je ustao i kratko pogledao na glavnu ulicu. Sve je delovalo sasvim normalno i uobičajeno. Međutim, nije imao iluzija. Neko će sigurno stajati dole i motriti da on ne promakne. U priču da je uspeo da prođe pored šerifa, niko neće poverovati.

Plavuša priđe vratima, otvori ih i pogleda niz hodnik. Dala je znak glavom što je značilo da nema nikog.

Zastao je pored nje i spustio joj ruku na golo rame.

– Hvala ti – kazao je tiho. – Kako se zoveš?

– Lusi – odgovorila je.

– Vraški si mnogo rizikovala, devojko.

Odmahnula je glavom smejući se.

– Ne verujem. Moje stvari su već spakovane. Sutra ujutro prvom kočijom napuštam grad. Nadam se samo da se Pepiti i Umbertu neće ništa loše dogoditi.

Tome se nadao i on, izlazeći iz sobe u hodnik. Skrenuo je na desno prema stepeništu.

– Holideje!

Džordžijanac je načinio samo dva koraka kada je poziv odjeknuo. Zastao je i munjevito se okrenuo, a onda pao na kolena. Na rastojanju od samo pet koraka stajao je crvenokosi Mek Kal sa podignutim oružjem i nišanio na Doka uz pakleni osmeh na licu.

Igra je bila okončana, gotova! Bar u ovom trenutku. Tako kako su sada stajale stvari, Holidej nije imao ni tračak izgleda protiv ovog crvenokosog zločinca za kojim je bila raspisana po-ternica.

– Peterson će se obradovati! – likovao je Mek Kal. – On te sa ostalima traži po gradu i čeka da pokušaš da uđeš u šerifovu kancelariju i oslobodiš onog meksičkog pacova!

Mek Kal priđe korak bliže. U tom trenutku je Lusi stala između Mek Kala i njega.

Ridokosi zločinac je pucao, iako nije imao nikakvih izgleda da pogodi Holideja.

Prasak se pomešao sa prodornim krikom pogođene plavuše. Metak je odbacio unazad. Holidej se bacio na pod izvlačeći revolver i pucajući. Najbolji strelac zapada je i ovog puta opravdao svoju reputaciju. Njegov jedini ispaljeni metak bio je smrtonosan. Mek Kal se okrenuo u drugom pravcu. Njegovo, inače nakazno lice, dodatno je izobličio gnev. Očajnički je pokušavao da cev svog revolvera upravi na željeni cilj. Prst mu se već grčio na obaraču kada je Holidej pucao.

Ridokosi ubica nije kriknuo. Metak koji mu je prodro u telo ugasio mu je ži-

vot u deliću sekunde. Istina, u padu je još povukao obarač. Bio je to refleksni pokret. Naravno, metak je odlutao na drugu stranu.

Holidej skoči na noge. Lusi je ležala kraj zida, na leđima. Njene razrogačene i ujedno ugašene oči bile su upravljene u tavanicu, sa koje se otkidao kreč. Da bi spasla Holideja, platila je životom. U tom trenutku nije mogao da učini baš ništa za nesrećnu Lusi.

Džordžijanac oseti mržnju. Činilo mu se da u grlu ima veliku loptu koja ga guši. Ne osvrnuvši se više, otrčao je niz stepenice u predvorje koje je bilo prazno. Desno su se nalazila vrata koja su vodila na ulicu. Kroz njih nije nipošto smeo da izađe. Posle pucnjave koja se naravno čula, prvo će ga očekivati u glavnoj ulici. Dakle, skrenuo je levo prema jednim malim vratima koja su vodila u mračan hodnik. Na drugom kraju tog hodnika bila su vrata, srećom nezaključana. Gurnuo ih je i izašao napolje na čist vazduh. Nalazio se na zadnjoj strani hotela. Tu je bilo nekoliko malih poprečnih ulica koje su se posredno ili neposredno ulivale u glavnu.

Ostao je da stoji nekoliko trenutaka. Čekao je. Povici su mu dopirali do ušiju. Mogao je da razabere Petersonov glas. Kako je delovalo, svi su se uputili nazad u hotel.

Krenuo je nalevo. Već je dovoljno dugo boravio u gradu, pa je mogao da se orijentiše. Ako bude trčao ovom uzanom ulicom u kojoj se obreo, stići će otprilike u blizinu konjušnice koja je izlazila na glavnu ulicu. Zastao je kod

poslednjeg ugla kuće u uličici i oprezno pogledao prema hotelu. Tamo se već okupila veća grupa ljudi.

– Taj pasji sin je ubio Mek Kala i Lusi – vikao je neko čiji glas Holidej nije mogao prepoznati. Naravno, pokušavali su da na njega prevale svu krivicu. Što im brže bude uspelo da nahuškaju građane protiv Holideja, to će se više njih dati u poteru. Ako bi do toga došlo, neće imati izgleda da napusti grad.

Grabio je preko ulice i nešto kasnije stigao u konjušnicu. Zastao je kraj koralala bez daha.

– Ovamo, Holideje!

On se okrenuo i sledio glas koji ga je vodio u štalu. Iza vrata je stajao stari Džeremaja. Obema rukama je stezao kundak sačmarice. Oružje je bilo otkočeno. Starčeve oči su bile mutne od alkohola, ali je znao tačno šta radi.

– Ja sam ga upozoravao da ne ide u taj prokleti salun! – mrmljao je starac. – Prokletstvo, upozorio sam ga! Pošto se Peterson vratio u grad sa onom trojicom ubica, Umberto je mogao služeći se prstima jedne ruke da izračuna da je vreme poštete isteklo! Ali ko, proklet bio, sluša starca!

– Ja, na primer – kazao je Dok i nadlaničnicom obrisao znoj sa čela. – Jedan od trojice ubica, onaj crvenokosi Mek Kal, je mrtav. Pre toga je ubio jednu devojku, plavušu koja mi je pomogla. Šta je sa Umbertom?

– Oni su ga ranjenog odvukli u zatvor – procedi stari gotovo režeći. – Dvojica su odjahala sa Pepitom. Prokletstvo, nije uopšte izgledalo da je dobrovoljno

pošla sa njima. Peterson, kako izgleda, sada ide na sve ili ništa!

Holidej se naslonio na jedan od potpornih stubova i sačekao da mu se disanje smiri, da uspostavi normalan ritam.

– Pepita? – pitao je. – Zašto su baš Pepitu dočepali? Pa to su mogli još...

Džeremaja odmahnu glavom.

– Oni sigurno računaju s tim da ako nešto krene loše, imaju Umberta. Njega će lako omekšati ako bude znao da mu je sestra u opasnosti. Nego, Holideje, šta ti sada smeráš? Oni znaju da si ti još uvek u gradu. Ako Peterson bude uspeo da pridobije mnogo ljudi da ih nahuška na tebe, mnogi će hteti da zarade nagradu. U gradu ima mnogo „gamadi”, a i najveći broj ljudi ovde zavisi od Petersona. Oni mu se uopšte ne mogu suprotstaviti.

Sve je to i njemu bilo jasno. Uzeo je flašu koju mu je Džeremaja pružio i popio gutljaj jeftinog pića. Razmišljao je grozničavo. Desetine kombinacija proletalo mu je kroz glavu.

– Ja ti mogu reći šta su Petersonovi planovi, Holideje. Poslaće nekoliko ljudi na hacijendu. Staviće starog Malkoma pred izbor: ili da mu preda zalihe srebra ili će njegovo oboje dece umreti!

Slične strepnje su mučile i Doka Holideja. Petersona od sada ništa ne može zaustaviti!

Stari vlasnik konjušnice stade ispred vrata i osmotri okolinu.

– Ne vidi se baš ništa – kazao je. – Ali ako me „ništa” ne vara, Stela je napu-

stila grad i krenula prema jugu. I to sama!

Holidej otpi još jedan gutljaj, pa vrati Džeremaji flašu. Stari se vratio u štalu.

– Da sam na tvom mestu, Holideje, ja bih se prvo odmorio – kazao je stari. – U ovoj prokleskoj štali ima dovoljno skrovišta da bi te mogli tražiti bar nedelju dana. Osim toga, niko nema pojma da si se sklonio ovde, kod mene. Uz to valja dodati još ovo: vreme radi za tebe. Ako se ne pojaviš dovoljno dugo, osećaće se sigurnijim.

Dok zamišljeno klimnu glavom. Taj stari je zaista bio u pravu. No, tu je bio još jedan problem koji se nije smeo potcenjivati: Malkom Rozado je morao biti obavešten o svemu što se dogodilo ovde u gradu. Morao je da izvrši pripreme. Kada mu je to Džordžijanac saopštio, Džeremaja se ponudio da on to obavi.

– Ne brini, to ću ja srediti. Uostalom, niti ću nekome nedostajati, niti će bilo ko primetiti da me nema. A ove životinje će se već nekako snaći bez mene.

– O kej! – saglasio se Dok. – Nego, Malkom Rozado ne bi trebalo da šalje ljude u grad. To bi samo izazvalo nepotrebno krvoproliće. Ja to želim svakako da izbegnem – doda Holidej. Mrmljajući, starac osedla jednog dugonogog riđana. – Ako su Pepitu odveli iz grada, a Stela krenula u pravcu juga, gde onda mogu da drže Pepitu skrivenu?

Džeremaja slegnu svojim mršavim, staračkim ramenima.

– Na „Srebrnom jezeru” – rekao je konačno. – Ja bih na njihovom mestu sa zarobljenikom otišao na to jezero. Tamo ima nekoliko starih koliba, a ima i pogodnih pećina. No, jezeru se može neprimećeno približiti samo preko potoka koji ima nekoliko oštih snažnih padova. Pravi vodopadi! Ko bi bio tako lud da izabere taj put?

Ja, pomislio je Holidej. Sasvim sigurno ja!

Gledao je za starim konjušarem koji je vodio riđana prema zadnjem ulazu u konjušnicu i vinuo se u sedlo tek kada je stigao do poslednjih kuća Ouk Krik Vilidža.

IX

Pepita se trгла kada je čula korake po kamenju pećine. Oni su čak nadjačali hućanje vodopada koji se nalazio neposredno iza pećine. Rečica se sa velike visine obrušavala u dubinu. U tom trenutku je prestala da struže o kamen konopac kojim je bila vezana. Iako je devojci bilo jasno da se sama ne može osloboditi veza, nije odustajala. Prosto, nije joj bilo u prirodi da se bez otpora predaje sudbini. Koraci su postali glasniji. Senka promače preko ulaza u pećinu. Bleda mesečeva svetlost padala je na leđa žene u kojoj je Pepita odmah prepoznala Stelu Galovej. Lepotica je zastala i zabacila svoju dugu crnu kosu na potiljak. Prišla je bliže i kleknula pored Pepite na toplo kameno tlo.

– Nadam se da se osećaš dobro – kazala je vlasnica saluna. – Mi, istina, ni-

kada nećemo biti prijateljice, ali ja ne želim da ti se bilo šta loše dogodi.

Pepita se tiho nasmeja i pokaza na svoju pocepanu bluzu koja je još jedva mogla da joj pokriva grudi.

– Onaj div od čoveka dečje pameti je lud za tim da vidi što više i da me oblubi. No, čemu sve to? Ako mene koristite kao sredstvo da vršite pritisak na starog Malkoma, onda ste u velikoj zabludi. On ne bi dao za mene čak ni šaku svoje ljubljene zemlje.

Stela Galovej se nasmeja resko.

– Ima drugih ljudi koji bi učinili mnogo za tebe – kazala je. – Na primer, tvoj brat Umberto, a i Dok Holidej, takođe.

Pepita se trgnu.

– Šta je sa Umbertom i Holidejem?

– Umberto sedi u zatvoru. Metak ga je samo okrznuo. A što se Holideja tiče, on kao da je u zemlju propao. Pre toga je ubio jednog od Petersonovih ljudi.

Pepita je sve shvatila veoma dobro i brzo.

– Onda sam ja nešto kao mamac i залог u isto vreme.

– Mamac si za Holideja. Što se Umberta tiče, on će naterati starog da učini sve samo da bi tebi spasao život.

Pepita odlučno odmahnu glavom. Njena duga crna kosa letela je oko lica, a pocepana bluza se još više odvojila otkrivajući joj grudi. Sada su joj čvrste, prkosne grudi bile gotovo slobodne. Stela ju je posmatrala, ne bez divljenja. I sama je bila veoma lepa tako da je svojim izgledom oduzimala dah, ali mala Meksikanka joj ni po čemu nije zaostajala.

– Niko se neće upustiti u Petersonovu igru – jeknula je Pepita. – Vi hoćete srebro moga oca, a onda i celu hacijendu. Plan vam se neće ostvariti. Čak ni sa Umbertom kao zalogom. On bi se pre ubio.

– Gde je srebro, Pepita? Na hacijendi ili u oknima rudnika?

– Ja to ne znam – uzvratila Pepita. – A čak i da znam, ne bih u ovakvim okolnostima to rekla. Dovedite Umberta, dozvolite da razgovaram s njim, a onda ću vam reći sve ako nas pustite na slobodu.

Stela Galovej odbi ovaj predlog besno odmahnuvši rukom.

– Gde je Holidej? – pitala je zatim.

Pepita se nasmeja.

– Mogu da pretpostavim da čezneš za njim, Stela. On je zaista zgodan, pravi muškarac, nije jedna od onih spodoba koje ti poznaješ. On je čovek koji ima principe i od njih ni zbog čega ne odstaje.

– On hoće Petersona i Spensera!

– On hoće da u Ouk Krik Vilidžu ponovo zavladaju zakon i red da bi građani mogli živeti u miru. Za Petersona i njegove ubice tada više ne bi bilo mesta u gradu.

Brajs Ričmond, gorostas, proturi glavu u pećinu. Njegov pogled pohotno pređe preko Pepitinih obnaženih grudi. Tek zatim je podigao pogled prema Steli Galovej.

– Šta se dogodilo u gradu? – upitao je dubokim glasom.

– Mek Kal je mrtav. Dok Holidej ga je ubio, ali je odmah i nestao.

Ričmond opsova.

– Do tog riđeg mi baš nije mnogo stalo, ali mi je u svakom slučaju bio kompanjon. Šta, kog đavola, radi taj kopian od šerifa?

– Zajedno sa Petersonom okuplja ljude. Onda će zajedno sa Umbertom posetiti hacijendu. Ja ću biti sa njima. Ti ovde čuvaj stražu. Peterson hoće tako. Ako ti se vreme oduži previše, možeš se malo poigrati sa Pepitom. No, neka ostane ipak nešto od nje. Možda će nam još biti potrebna.

Ričmond razvuče usta u groznu grimasu koja je trebalo da bude osmeh. Nije kazao ni jednu jedinu reč. I Pepita je znala šta je čeka.

– Ujutro ili najkasnije u podne ćemo se vratiti, Ričmonde. Onda ćeš postati bogat čovek, a da pritom nisi ni mrdnuo prstom. Jesi li razumeo?

– Je li to Petersonovo naređenje?

– Né, nego moje – kazala je Stela oštro. – Moja reč vredí isto koliko i Petersonova.

Ričmond obori pogled. Nije mu se dopadalo da mu žena naređuje, ali ovog puta je moralo biti tako.

– Ja, istina, ne verujem da može doći do neke gužve, Ričmonde, ali ipak drži otvorene oči. Još uvek taj Dok Holidej trči okolo slobodan.

Stela Galovej ustade i otrese prašinu sa odeće, a onda iščeze iz pećine. Ričmond još jednom dobro odmeri Pepitu, a onda pođe za Stelom.

Pepita je posmatrala sve to, i gledala u gotovo okrugli ulaz u pećinu. Oči su joj se napunile suzama. Obuzimalo ju je

osećanje beznada i očajanje. Sopstvenim snagama, što joj je davno postalo jasno, neće moći da se oslobodi iz ovog položaja u kojem se našla. Moralo bi se dogoditi čudo. A ona se ne događaju nikada ili veoma retko. U njenom slučaju bi se čudo jedino moglo zvati Dok Holidej!

Stari je otišao. Holidej je seo na balu slame. Još uvek je osećao dejstvo omljujućeg sredstva koje mu je Stela Galovej usula u brendi. Ona ga je čak bez teškoća i neopaženo udaljila iz saluna, s namerom da ga kasnije potpuno isključi iz igre. Sve je ukazivalo na to da Petersonu gori pod nogama. Sâm bi đavo znao zbog čega gospodar Ouk Krik Vilidža ne može više da čeka. Odjednom je postao nestrpljiv. U svakom slučaju, za njega je ova noć morala biti odlučujuća.

Možda je neko zaista obratio pažnju na njegove namere. Nije isključeno da je savezni maršal poslao nekoga da ovog razbojnika, gladnog moći, zaustavi. Sve su to pretpostavke i sumnje, ali bi moralo biti tačno. Najzad, nije Peterson tek tako doveo trojicu ubica sa sobom u grad. No, svejedno šta da je u pitanju, u ovom slučaju su životi Umberta i Pepite ugroženi. Trebalo je, prema tome, pobrinuti se da Peterson ne izvrši pritisak na Malkoma i da stari, očigledno poštteni Meksikanac, ne bude gubitnik.

Holidej je hteo da ustane, ali je baš u tom trenutku čuo šuškanje na drugom kraju štale. Neko je ulazio u štalu na isti način na koji je nešto ranije ušao

i on sâm. Držao je „kolt” u ruci i napregnuto osluškivao. Otkočio je oružje kada je ugledao senku visokog, vitkog čoveka. Nepoznati je čuo dobro poznati metalni zvuk i zastao kao ukopan.

– Dođi bliže, ali polako!

Prošle su tri sekunde. Izgledalo je bezmalo kao da čovek pokušava da se maši oružja, ali je najзад odustao i prišao. Posle dva pređena koraka, Dok ga je prepoznao. Bio je to Ramon Montalvo, desna ruka starog Malkoma Rozada.

On se lagano uspravi i spusti cev revolvera.

– Zakasnio si – kazao mu je. – Doko-pali su Umberta i strpali u zatvor, a Pepitu odvukli iz grada.

Meksikanac zastade ispred samog Doka. Zabacio je glavu, dok su mu oči sevale opasno.

– Za to ću ga ubiti – procedio je kroz zube.

Holidej se tiho nasmeja, mada ne veselo.

– Ako to samo pokušaš, amigo, oni će ubiti i Umberta i Pepitu. Zar se nisi sreo sa starim Džeremajom?

Montalvo odmahnu glavom.

– Stari se nalazi na putu za hacijendu da bi upozorio Malkoma. Ja, istina, znam šta se tamo napolju dogodilo u međuvremenu, ali pre verujem da predstoji teška noć.

– Samo za ljude oko Petersona i za njega samog – siktao je Montalvo. – Mi smo se, koliko je to bilo moguće, pripremili za eventualnu gužvu. Gde je Umberto?

– Još uvek je u zatvoru – kazao je Holidej. – No, uskoro će ga izvesti odande. Tada će biti toliko ljudi oko njega da je nemoguće izvući ga! Neće moći ni da mu se priđe!

– A Pepita?

Tako kako je Montalvo pitao, već po njegovom glasu moglo se zaključiti da on još uvek voli mladu Meksikanku, da se još uvek nada da će ona jednog dana naći put do njega.

– Stari Džeremaja misli da su je odveli na „Srebrno jezero”.

Montalvova ramena klonuše, a izraz bespomoćnosti ogledao mu se na licu.

– Tamo niko ne može da priđe – kazao je. – Jedan jedini čovek može da nadgleda ceo teren, Holideje! Kako to da si još uvek živ?

Tada mu je u nekoliko rečenica ispričao šta se sve u međuvremenu događalo.

– Ti si, gringo, zaista dete sreće – kazao je Montalvo. – Imaš li neki plan?

– Nemam ga za sada. Razmišljao sam o mnogim kombinacijama, Ramon. U ovom trenutku ne možemo preduzeti ništa. Izvući Umberta iz zatvora apsolutno je nemoguće. To bi se neizbežno okončalo njegovom smrću!

– Tada bi Peterson imao jedan adut manje!

Kada ga je Holidej presekao pogledom, Meksikanac pogođen ućuta.

– U pravu si, gringo! Malkom ima još i kćerku. Iako to poslednjih godina nije nikada priznao, vezan je za nju koliko i za sina. On je ne bi žrtvovao. Ne zbog srebra!

Napolju na ulici, čula se buka. Džordžijanac proviri napolje. Gomila ljudi pred šerifovom kancelarijom bivala je sve veća.

– Neće još dugo trajati, Ramon! – kazao je. – Bolje je da odjašeš nazad na hacijendu. Malkomu je potrebna tvoja pomoć. Ako je moguće, gledaj da sve odugovlačiš što duže. Ja ću se pojaviti što je pre moguće. Sa Pepitom!

Ramon Montalvo se ukoči.

– Nećeš se pojaviti nikada ako je ona zaista zatočena na „Srebrnom jezeru” – kazao je.

Dok slegnu ramenima.

– Daj mi tri časa – predložio je. – Ako se do tada ne pojavim, krenulo je napako. U tom slučaju ćete morati da se borite i tada ćete izgubiti bitku...

– Mogu ja...

Holidej je znao šta Ramon želi da predloži i odbio je energično.

– Iako ti to pada teško, imaj poverenja u jednog gringa koji ti je prijatelj, Ramon!

Ne obazirući se više na Meksikanca, pošao je u boks u kojem je njegov Mig stajao osedlan. Oprezno je vodio konja kroz štalu napolje. Nalazio se na zadnjoj strani štale. Budući da su se pred šerifovom kancelarijom okupili bezmalo svi građani, niko ga nije mogao videti. Kada se stotinak metara dalje vinuo u sedlo i samo jednom pogledao u nazad, video je da i Ramon Montalvo izlazi iz štale istim putem. Holidej se nadao da će Meksikanac ostati na tom putu i da će otići pravo na hacijendu.

X

Malkom Rozado je za nekoliko minuta ostario deset godina. Džeremaja, vlasnik konjušnice, sedeo je u njegovoj radnoj sobi i preneo mu vest kako mu je to Holidej rekao.

– To je moja greška – kazao je stari Meksikanac. – Trebalo je mnogo ranije da ga savladam. Ali sam uvek mislio na njegovu ženu koju je pogodio metak namenjen meni. Uvek sam mislio da će mržnja koju je osećao prema meni vremenom biti pokopana. Pre svega, jer je bivao sve bogatiji, prisvajajući komad po komad Ouk Krik Vilidža.

Džeremaja je natezao iz jedne flaše viskija i ćutao. Posle nekog vremena je odmahnuo glavom.

– Srebro. On zna da ga ima mnogo, Malkome. Hoće da ga se domogne kako bi još više povećao područje svoje moći. Ja mislim da se uopšte ne radi više samo o nesreći koju je doživela njegova žena. To je on odavno zaboravio. On samo neće u svom susedstvu čoveka iste vrednosti, što se bogatstva tiče, jer bi mu mogao nešto osporiti ili ga u nečemu omesti. Daj mu srebro, prodaj mu hacijendu i verujem da će zavladata mir.

Malkom Rozado klonu u naslonjaču.

– On je bolestan, Džeremaja. On vidi svoju decu i smatra da bi ona mogla biti njegova, da pre mnogo godina nije došlo do one nesreće. On hoće srebro, ali hoće takođe da ugasi i uništi sve što ga na ono što se onda dogodilo može da podseća. Nije on doveo samo trojicu ubica u grad, nego je i onog ubi-

cu Spensera pretvorio u šerifa. Sada je sav ološ okupljen oko njega, sav koji boravi u Ouk Krik Vilidžu. Poznajem ja ljude kakav je Peterson, Džeremaja. On je svima obećao nagradu i oni će učiniti ono što on bude zahtevao. Ako noćas ovde dođe do neke gužve, neće ostati kamen na kamenu.

Džeremaja svojim mutnim, ali mudrim očima pogleda Malkoma.

– Ti nešto smeráš, čoveče?

Stari Meksikanac potvrdi.

– Postoji samo jedan put. Ne sme više na ovom svetu biti ni Petersona a ni mene – kazao je muklo. – Time bi se problem rešio.

– Nema nikakvih garancija da će tako biti – upozorio je vlasnik konjušnice i odložio flašu. – Koliko se nas dvojica poznajemo, Malkome? Čini mi se, čitavu večnost. Ja znam da ti nećeš poslušati reči jedne stare pijanice. No, svejedno šta god da si naumio, učini to tek onda ako budeš siguran da će tvoja deca preživeti. I učini to tek onda kada se budeš pomirio sa svojom kćerkom.

Malkom Rozado zamišljeno klimnu glavom.

– Ja sam joj učinio nepravdu – kazao je.

– To zaista jesi – tvrdio je Džeremaja.

– Ali to još možeš ispraviti.

– Kako, kada čak i ne znam gde je ona?

Stari Džeremaja se počesa po glavi.

– Kicoš, stranac, onaj koji je došao u grad, dovešće ti je. Dok Holidej!

– Na osnovu čega si tako siguran, stari?

– Ne znam ni sâm. Prihvati prosto da je to neko čudno osećanje, zapravo pre-dosećaj, svojstven nama, starim ljudima. No šta god da je, moraćeš malo da sačekaš, Malkome.

Umberto se smejao Spenseru u lice. Kada je hulja koju je Peterson postavio za čuvara zakona zamahnuo da udari mladića, ovaj se nije ni sagnuo da izbegne udarac.

Udarac ga je pogodio sa strane u glavu i odbacio na zid ćelije. Lagano je klonuo na kolena, a onda se ponovo uspravio.

– Nemate šta da mi pripisete, baš ništa – kazao je Umberto i oprezno dodirivao nadlanicom čvorugu koju je ostavio Spenserov udarac. – Baš ništa!

Umbertov pogled skrenuo je prema Petersonu koji je bio naslonjen na rešetke i sve posmatrao krajnje nezainteresovano. Palmer, mali crnokosi čovek pacovskog lica se smejao široko – Već je mnogo njih otputovalo u pakao, a da im se nije moglo ništa ni prebaciti niti pripisati. Nisi valjda zaboravio svoju sestru, onu kurvu?

Umberto se uspravi naglo.

– Šta je sa njom?

– Moj prijatelj Ričmond je lud za mladim Meksikankama – kazao je Palmer. – On je čuva. Ako nešto ne bude išlo kako treba, možda će joj učiniti nešto neprijatno.

Mladi Meksikanac stegnu pesnice. Za trenutak je pozeleo da se golim pesnicama ustremi na šerifa, Petersona

i Palmera, ali se u posljednjem trenutku savladao. Mislio je na Ramona i na Doka Holideja. Sve dok Petersonu ne uspe da se dokopa ove dvojice, nisu još ni iz daleka sve lađe potonule.

Peterson se odvoji od rešetaka. Čak i u ovom trenutku je izgledao kao džentlmen prema kojem se može imati neograničeno poverenje. Prišao je korak bliže mladiću i zagledao mu se u oči.

– Ovo je posao, Umberto! – kazao je. – Srebro, u zamenu za tebe i za tvoju sestru. Time ste vi isključeni iz daljeg posla. Sve ostalo su neraščišćene stvari između tvog oca i mene. Da li će doći do krvoprolića i sve to stajati neke ljude života, zavisi samo od vas, Rozadovih.

– Ti hoćeš da ga ubiješ?

Peterson podiže obrve.

– Samo ako ne može da se izbegne. Meni je potrebna njegova zemlja, Umberto. Upravo sam došao iz Taksona. Sagrađiće se nova železnička pruga. Posred poseda Rozadovih. To donosi mnogo novaca. Zbog toga i hoću da za to imanje ponudim odličnu cenu, a kupoprodajni ugovor je već pripremljen. Tvoj otac treba samo da ga potpiše. Posle toga ima dve nedelje vremena da napusti zemlju. Nipošto kao siromašan čovek.

– On to neće potpisati.

– Potpisaće ako vidi konopac oko tvog vrata i kada bude video Pepitu! – kazao je Peterson odlučno. – Možda si u međuvremenu zaboravio, ali mi tvoj otac i dalje duguje život jedne žene!

Mladi Meksikanac je odlučno odmahivao glavom.

– Bila je to nesreća. Bacila se između vas kada si hteo da ubiješ mog oca, Petersone. Bio je to metak iz tvog revolvra kojim je ubijena tvoja žena.

– Bio je to metak namenjen tvom ocu. Sada će platiti za to. Čekao sam veoma dugo. Sada je došao pravi trenutak. Ti možeš da otežavaš ili pokušavaš da upropastiš stvar, Umberto. Možeš da dopustiš da te vežu i posade na konja ili, ako nećeš tako, Spenser i Palmer će to učiniti na svoj način.

Umberto Rozado je grozničavo razmišljao. Najviše misli, međutim, bilo je usmereno na Doka Holideja. Taj čovek mu je već jednom spasao život. Na taj način je navukao Petersona i njegove najamnike sebi na vrat. Možda će opet tom strancu poći za rukom da sredi stvari. Ko zna?

– Kakva je tvoja odluka, Umberto? – pitao je Peterson gotovo ljubazno.

– Poći ću dobrovoljno s vama – odgovorio je mladi Meksikanac.

Dozvolio je da ga vežu i izvedu napolje. Tamo je prvi put video sve te ljude koji su se priključili Petersonu. Sve su to kandidati za vešala koje je neki „loš vetar” doneo u grad u kojem mogu da „prodaju dušu đavolu” za nekoliko dolara. Za to su uvek bili spremni. Sigurno je da se u ovaj poduhvat ne bi upustio ni jedan čestiti građanin.

Kada su izjahali iz grada, naišli su na Stelu Galovej. Ona je došla s juga, pogledala zadovoljno oko sebe i priterala svog konja uz Petersonovog.

– Sve je u redu. Ričmond je sa njom na „Srebrnom jezeru”. Ako bude potrebno, možemo veoma brzo dovesti malu Meksikanku.

Peterson se zadovoljno smešio. Nije verovao da će biti potrebno i Pepitino prisustvo. Stari Malkom je veoma vezan za svog sina. Kći je sasvim u drugom planu.

* * *

Holidej je doterao svog konja sve do poslednje okuke prema „Srebrnom jezeru”. Ogromne kamene gromade zatvarale su pogled na njega. Kroz njih se obrušavala divlja reka padajući preko visokih stena. Stari vlasnik konjušnice zaista nije preterivao. U ovom bespuću, postajala su samo dva puta. Jedan je vodio kroz močvarno tlo oivičeno brezovom šumom. Bio je to, moglo bi se reći, brisani prostor na kojem nije bilo ni jedne senke niti zaklona.

Sa obale jezera na kojoj je bilo nekoliko oronulih koliba i od pećina koje su se nalazile duboko u kamenom zidu tako da se do njih nije moglo stići, ceo predeo je bio izložen kao na dlanu. Čovek bi morao postati nevidljiv da bi stigao do obale jezera i do kamenih barijera.

Najsigurniji i uz to najopasniji put vodio je kroz reku. Tamo gde reka obrazuje tok savijajući naglo, trebalo je kliznuti u vodu i prepustiti se struji vodopada, koji se obrušavao sa visine od dvadesetak metara i u delu gde je dodirivao jezero voda se penila i komešala. Džordžijanac je zastao kod mesta gde reka naglo menja tok i tamo za jednu granu vezao svog konja. Seo je na kamen na

samoj obali reke i razmišljao pre nego što je odlučio da krene ovim izuzetno opasnim putem. Pre svega, trebalo je utvrditi da li se Pepita zaista nalazi u nekoj od polusrušenih koliba ili nekoj od pećina. Bilo bi, naime, besmisleno učiniti neki nepromišljen i brzoplet potez. Ramon je na putu za hacijendu. On srećom ima jak uticaj na starog Malkoma, pa će ga sigurno ubediti da sačeka ugovoreno vreme.

Počeo je da duva blagi povetarac i talasa gusto žbunje na obali što je još više otežavalo da čuje druge zvuke. Osim toga, milioni sitnih kapljica vode koja se obrušavala zamagljivali su vidik.

Holidej je sačekao nekoliko trenutaka, a onda pokušao da se uspuže uz jednu glatku stenu da bi sa nje imao bolji pregled. Uspeo je da se popne dva metra više, a onda su mu čizme kliznule niz gladak kamen i sručio se do obale reke. Pri padu su mu oštri kameni šiljci pocepali odeću.

Prošlo je nekoliko minuta, a onda je začuo povike, iz velike daljine. Bili su to ženski krici. Znači, Pepita Rozado je tamo. Niko drugi nije mogao biti u pitanju. Holidej je skočio na noge, jače pričvrstio opasač, skinuo košulju i čizme i pričvrstio ih za vrh sedla svog konja. Onda je odvezao životinju znajući da će je kasnije, kada to bude bilo potrebno, dozvati zviždanjem. Njegov konj Mig mu je uvek bio pouzdan partner. Još jednom je pomilovao konja po nozdrva da bi ga umirio, a onda ušao u reku i prepustio se vodi koja se nezadrživo obrušavala.

Oblaci su se razišli i mesečeva svetlost se probila, ali nije bila dovoljna da razazna svaku prepreku koja je izbijala iz zapenušane vode. U ovom delu je vodena struja bila tako jaka da je bilo nemoguće izbeći prepreku. Morao je, drugim rečima, da sve prepusti sudbini.

* * *

Ričmond je klečao pored Pepite na kamenom tlu. Njegovo ružno široko lice pretvorilo se u grimasu koja je trebalo da bude osmeh. Stela je otišla pre pola sata, pa je Ričmond smatrao da je pravi trenutak da se pozabavi malom Meksikankom.

Pepita je držala oči zatvorene. Osećala je snažne šake ovog diva kako joj požudno dodiruju telo. Suze su oblivale njeno lepo lice. Nikada do sada se u životu nije osećala tako bespomoćnom. Nikada još nije osećala takvu mučninu, takvo gađenje. Spavala je s mnogim ljudima, to je bila istina. Čak je nekada bivala i plaćena za to, i to je bilo tačno. Ali je do sada uvek sama birala muškarca.

Ričmond je pio. Njegov dah je kod Pepite izazivao nagon za povraćanjem. Udahnula je vazduh duboko da se ne bi primetilo kako se oseća. To bi, naime, još više otežalo njen položaj. Pošto je nekako savladala suze, otvorila je oči i uspela čak da iscedi iz sebe osmeh.

Ričmond je time bio krajnje iznenađen, pa se na trenutak odmakao od nje i podozrivo je odmerio.

– Zar ti zaista veruješ da će se Stela, Peterson ili bilo ko od njih vratiti

ovamo po nas, Ričmonde? – pitala je Pepita.

Gorostas zabaci „stetson” šešir na podijak. Oči su mu opasno sevale. Onda je prasnuo u neobuzdan smeh.

– Ti misliš da će oni obaviti posao, a nas ostaviti ovde?

– Ja to ne mislim, glupane! – kazala je Pepita sakupivši svu hrabrost. – Ja to pouzdano znam.

– Došapnula ti je neka ptičica, šta li? – Ričmond se opet približi sasvim bespomoćnoj Pepiti. Obema rukama je dokopao njenu, inače pocepanu bluzu i rastrgnuo je, a onda položio svoje bradato lice na obnažene grudi.

Pepita je zadrhtala i nesvesno se savila prema njemu. Tako da izbegne njegovo lice na grudima, jer ga se gnušala, a ne iz strasti, kako je to smatrao Ričmond.

– Srebro se već odavno ne nalazi na hacijenđi – kazala je Pepita dok joj je Ričmond ljubio grudi. – Stari ga je još pre dva meseca prebacio na drugo mesto.

Ričmond se ponovo uspravi.

– Ja ne znam šta vam je Peterson obećao.

– Gomilu srebra za nekoliko leševa – uzvratio je ubica i prošao prstima kroz dugu, sedim vlasima prošaranu kosu. – Zbog čega bi Peterson lagao? Uostalom, nas smo trojica i...

– Dvojica – ispravi ga mlada Meksikanka. – Stela je izričito naglasila da je Dok Holidej ubio Mek Kala.

Ričmond opsova žestoko.

– Uostalom, možda Peterson uopšte ne zna da je moj otac premestio srebro na drugo mesto.

Zločinac odmahnu glavom gnevno.

– On ima u rukama tvog brata, curo. Ako onaj melez, šerif, ne bude to uspeo da izvuče iz Umberta, Palmer će sigurno uspeti. Kažu da je on suroviji od Meskalerosa. Nisam još doživeo da je neko uspeo da drži usta zatvorena kada ga je Palmer uzeo na „obradu”. Nekada je to bilo tako užasno da ni ja nisam mogao da gledam.

Pepita je gledala ovog medveda od čoveka i verovala mu svaku reč. Uostalom, nije imao nikakvog razloga da je laže. Peterson je otputovao u Takson i doveo sa sobom trojicu najsirovijih tipova da umesto njega i Stele obave prljave poslove. Palmer je zaista bio takav kakvim ga je Ričmond opisao.

– A šta ako Umberto prerano podle-gne, ako nešto krene mimo plana? Šta onda?

– Hoćeš li možda da kažeš da znaš gde je srebro skriveno, da znaš skrovište?

Pepita se pridiže onoliko koliko su to veze dozvoljavale. Posmatrala je široko, čekinjasto lice svog omraženog neprijatelja i klimnula glavom potvrdno i veoma ubedljivo. – Da, ja to znam.

– Onda ćeš mi to i reći, zar ne?

– Ne pod ovim okolnostima, Ričmonde – tvrdila je Pepita. U glavi joj je vladao kaos. Započela je nešto što nije znala kako da vodi dalje i da privede kraju. Ričmond, u to je bila sigurna, neće imati poverenja u nju.

– A pod kojim uslovima bi pristala, curo?

– Možda ako bismo postali prijatelji, Brajs – prvi put ga je oslovila imenom, što je na neki način zaprepastilo ovog kolosa. – Ja nemam ništa protiv tebe i kada dobro razmislim o svemu, ti si najsimpatičniji od svih ljudi koje je Peterson doveo u grad.

Ričmond se smejao glasno. Pepita je upola zatvorila oči razmišljajući grozničavo, tražeći šansu da se izvuče iz kandži ovog ubice.

Levo kraj ulaza u pećinu stajala je Ričmondova „vinčesterka”. Nosio je opasač sa revolverom i još dodatno veliki nož u kožnoj kaniji na opasaču. Sve dok je vezana, nije mogla da preduzme ništa protiv njega. Bilo bi izuzetno teško i da su joj ruke slobodne. Zaigrala je novu kartu.

– Da se ti možda ne bojiš mene? – pitala je izazivački. Ričmond se uspravi na kolena i pogleda Meksikanku razrogačenih očiju. – Kako si došla na to?

– Ja sam još uvek vezana – kazala je Pepita. – Verovatno nemaš velikog iskustva sa ženama, Brajs. Žena može više da voli i učestvuje u ljubavi kada su joj ruke slobodne.

Ričmond se nasmeja resko.

– Ja zaista ne znam šta si ti, curo, smislila, ali ti to sigurno neće uspeti.

– Hoću da mi veruješ, Brajs. Hoću da nas dvoje uzmemo srebro i da sa njim nestanemo.

– A tvoj brat i tvoj otac?

– Moj otac me je odbacio, odrekao me se, a od brata zaista nemam šta da očekujem.

Ričmond se opet približio mladoj Meksikanki. Prvo je dodirivao obnažene delove njenog tela, a onda izvukao nož iz kanije i rasekao bluzu tako da je tkanina sama od sebe pala na tle. Onda je prosekao pantalone. Nož je kliznuo kao kroz maslac i prosekao tkaninu. Sekao je veoma vešto, znalački, tako da joj je mogao skinuti pantalone, a da ne otkopčava pojas. Pepita je sada ležala naga pred njim.

Razbojnik ispusti nož i ustade. Ne skidajući pogled sa Pepite počeo je da otpasuje svoje pantalone.

– Ne možeš ti mene zamajavati, curo. Ja ću dobiti od tebe ono što hoću. Posle ćemo čekati. Ukoliko se Peterson, Stella i Palmer ne budu skoro vratili, onda ćemo se zabavljati još jednom.

Pepita je razrogačila oči. Htela je da potisne krik, ali joj nije uspelo, jer je uhvatila panika. U tom trenutku je postala svesna da je zaigrala na „lošu kartu”. Da bi se Ričmond nadmudrio, trebalo je izabrati drugačiju taktiku. No, za to je sada bilo prekasno.

XI

Hućanje vodopada tutnjalo mu je u glavi, ali je uprkos tome, Holidej čuo krik žene. Naprezao se da vidi što više. Uvek kada bi se kroz zapenušanu, padajuću vodu pomolio obris kakvog tamnog predmeta pokušao je da izbegne. To mu je, istina, povremeno uspevalo, ali ne uvek. Ponekad je imao osećaj da

mu je svaka kost u telu polomljena. Uz to, znao je da mu tek predstoji najgori i najopasniji deo poduhvata.

Zamah vode je bivao sve jači, i kovitlaci sve jači, pa mu je bila potrebna sva snaga koju je imao da se ne bi prepustio jakoj matici da ga povuče u dubinu. Sve je to bio znak da se ne nalazi daleko od mesta odakle se voda obrušava gotovo sasvim pod pravim uglom. Kašljao je i gutao vodu koja mu je prodirala u usta i nos. Borio se sa prirodnom silom i pritom proklinjao samog sebe što se nije od starog vlasnika konjušnice malo podrobnije raspitao o obliku jezera. Nije znao koliko je duboko, nije znao da li se voda obrušava pravo u vodu jezera ili se prvo razbija o neku stenu, neku kamenu ploču. Survavao se u neizvesnost i u potpuno nepoznato, lebdeći bliže smrti, no životu.

Odjednom kao da su snaga vode, njen kovitlac gubili zamah. Bila je to još samo jedna džinovska masa koja se slivala na kamenu ploču, a preko nje onda dalje u dubinu, grmeći dalje ponovo svom žestinom. Snazi vode se zaista tu niko nije mogao suprotstaviti. Holidej je poslednjom snagom uspeo da se nekako namesti da u poprečnom položaju podnosi zamah vode padajući dole istom brzinom, ali sa izvesnom nadom da će izbeći udaranje glavom o kamenu ploču. Opasnost je ovako bila nešto manja.

Nije znao koliko je dugo padao. Čak je nekoliko puta dok je tonuo dole u vazduhu više puta snagom vode okrenut oko svoje osovine.

Džordžijancu se činilo da je protekla čitava večnost kada je zajedno sa uskovitlanom vodenom zavesom tresnuo. Ludački bol kao da mu je protresao sve zglobove. Nije izgleda sve prošlo tako bezazleno i bez posledica kako je priželjkivao, bez obzira što je pad bio na površinu jezera. Telo mu je udarilo o neki tvrdi predmet. Izbezumljeno mlatarajući oko sebe zaslepljen, pokušavao je da se orijentiše, ali su mu pred očima igrali vatreni krugovi. Pretila mu je opasnost da svakog trenutka izgubi svest. Grčevito se dokopao obe rukama za neku čvornovatu granu na koju je slučajno naleteo pipajući. Srećom, bilo je to drvo koje je pružalo svoje grane daleko iznad jezera. Ispod njega je hučala voda, pa je instinktivno osetio da se mora držati čvrsto. I to toliko dugo dok mu se snaga bar malo ne vrati, dok mu se crvena magla ispred očiju ne razide. Ako bi se pustio, utonuo bi u uskovitlanu vodu i nikada više ne bi isplivao na površinu.

Zatvorio je oči. Poslednjom snagom podigao je noge iz vode i uspeo da ih zakači za granu. U tom položaju, sada pridržavajući se i rukama i nogama, mogao je da izdrži neko vreme. Kašljao je i izbacivao vodu tako dugo da se gotovo ugušio. Kada je to prestalo i kada mu se uznemireno srce najзад smirilo, ponovo je čuo prodoran krik žene, krik očajnice spremne na sve.

Krv brže prostruja Dokovim žilama i želja za životom vraćala mu se u telo. Otvorio je oči i pogledao oko sebe. Grana koja se nagnula nad jezero i koja mu

je ponudila spas, bila je bezmalo četri metra daleko od stabla. I voda je iz ove perspektive delovala mnogo mirnije. No, Dok je iz iskustva znao koliko snažna može biti struja rečne vode dok prodire u jezero. Na hućanje i buku vodopada se u međuvremenu već prilično navikao, pa je mogao da odredi odakle, iz kog pravca je krik žene došao. Morao je da se nekako dočepa obale. Pa i kada i ako to uspe, nije mogao mnogo da preduzme. Još uvek je bio suviše slab, a i bolovi u zglobovima i čitavom telu su ga mučili.

Sačekao je još koji trenutak, a onda počeo oprezno i lagano da puže niz granu sve dok nije bio iznad obale. Otkacio je noge obavijene oko grane. Ruke ga nisu držale dovoljno čvrsto tako da je pao na stenu i ostao ošamućen da leži na tlu. Oči su mu bile zatvorene. Nije bio sposoban da se pokrene, još ne!

* * *

Pepita je na sebi osećala svu snagu i težinu čoveka i čekala pogodan trenutak da se okrene pod njim i izmakne. Ramenom je udarila o kamen i prosekla kožu. Krv joj šiknu iz rane, ali ona nije osećala bol.

Psujući i proklinjući je, Ričmond ustade na noge. Delovao je teško i nespretno, ali je uprkos tome umeo da se kreće veoma spretno, kao divlja mačka. Stigao je do Meksikanke u dva koraka i stao raskoračen iznad nje. Iz očiju mu je izbijala mržnja, a kosa oznojena i razbarušena pokrivala čelo.

– Na ovaj način me samo možeš ubiti!
– vikala je Pepita. – Ja sam ti već kazala da možemo zajedno da napravimo posao od koristi za oboje.

Ričmond je piljio u nju i sklanjao kosu sa čela. Bio je veoma zamišljen, bar je tako delovao. Sve je ovo zamišljao mnogo jednostavnije. Konačno, ona je bila samo obična Meksikanka, cura koju je on, grmalj od čoveka, mogao da savlada.

– U protivnom ćeš morati da me onesvestiš, Ričmonde – nastavila je Pepita. U međuvremenu je zaključila da je ovaj zločinac, istina, grdosija od čoveka, ali da mu je mozak kao u ptičice.

Ako na pravi način bude postupala s njim, još ga može i motati oko prsta. Inače, nesrećna Meksikanka je odavno napustila nadu da joj pomoć može doći spolja. Ričmond joj mora preseći veze na rukama. Bez obzira što bi joj i tada šanse bile izuzetno male, bar bi ih bilo.

– Šta ti zapravo hoćeš, curo? – jeknu Ričmond. Pojas kojim su mu pantalone bile pričvršćene je bio otkopčan, pa ih je morao pridržavati rukama da ne bi pale i saplitale ga.

– Isto što i ti – tvrdila je Pepita i zabcila glavu na potiljak tako da joj je duga crna kosa zalepršala. – Ali ja neću da mi se to otima. Hoću da pružim, dajem. Shvataš li ti to? Hoću da budemo partneri. Moj otac me je odbacio, pa je to verovatno jedini način da se uz tvoju pomoć dočepam svog dela nasledstva. Prokletstvo, kakvog razloga imam da te lažem? Mi smo ovde sami, a ti si bar tri puta jači od mene.

Ričmondove oči zasvetleše. Sagnuo se da podigne nož koji je nešto ranije ispustio na zemlju. Držeći ga približavao se Pepiti.

– Okreni se! – naredio je grubim glasom.

Pepita je osetila užasan strah koji je kao ledenom rukom dograbio za srce. Ipak, učinila je ono što je Ričmond zahtevao od nje. Lagano se okrenula. Pritom joj je pogled kliznuo preko okruglog ulaza u pećinu. Za delić sekunde joj se učinilo da je tamo promakla neka senka. To je mogao biti samo san ili halucinacija, pomislila je.

Nekoliko trenutaka kasnije, osećala je oštro sečivo između zglobova ruke. Nagli trzaj i veze su spale. Bol je bio tako jak da je kriknula i pala na kolena. Stavila je ruke između obnaženih butina i okrenula se prema Ričmondu koji je čekao stojeći ispred nje. Još uvek je držao nož u ruci. Kada joj je pogled opet dotakao ulaz u pećinu nije otkrila nikakvu senku. Znači, prevarila se!

Možda ipak nije? Kada je pogledala Ričmonda, palo joj je u oči da je „vinčesterka” koju je ubica stavio kraj ulaza, nestala. Iako su joj bolovi u rukama popustili i bili koliko-toliko podnošljivi, pretvarala se da ih jedva izdržava, previjajući se.

Ričmond se nasmeja grohotom.

– To će proći veoma brzo – kazao je. – Onda ću ti preseći veze na nogama. No, prvo hoću da saznam od tebe gde se nalazi srebro.

– Ovde!

Ričmond se munjevito okrenu. No, više od Džordžijančeve senke nije mogao videti. Senke, koja drži podignutu „vinčesterku”. Ubica pusti pantalone koje automatski kliznuše dole. Hteo je da zakorači napred i ščepa futrolu sa revolverom. Zbog pantalona koje su mu skliznule, samo se sapleo. Upravo u tom trenutku je Dok pucao. Imao je dovoljno vremena da ne puca nasumice. Naprotiv! Metak je pogodio Ričmondovu desnu ruku u kojoj je držao nož. Pogoden, gorostas je kriknuo i okrenuo se na zemlji. Dok Holidej uskoči u pećinu.

Drugi metak udari u kamen tik uz Ričmondovu glavu tako da ovaj zaboravi šta mu je bila namera. Hteo je, iako ranjen, da se dokopa revolvera. Ispružio je levu, nepovređenu ruku i gledao Holideja očima razrogačenim od straha. U tom trenutku nije mogao da vidi da je Holidej na kraju snaga i da posrće od iscrpljenosti. To je Pepita, međutim, otkrila na prvi pogled. Bacila se na zemlju, prišla Ričmondu i izvukla revolver iz futrole. Onda je uzela nož i presekla veze na nogama. Bol je bio isti kao i u rukama, ali sada kada je bila spašena, lakše ga je podnosila.

– Holideje!...

Džordžijanac umesto odgovora, klonu na kolena.

Ričmond je osećao da se stvari menjaju u njegovu korist. Okrenuo se i dobio besan, žestok udarac drškom revolvera po glavi. Izgubio je svest.

Pepita je oprezno dopuzala do Holideja. Sela je uz njega na tlo, uzela mu

glavu među šake i ljuljala ga kao malo dete. Osećao je njen dodir, nežno milovanje po licu i životna snaga kao da mu se vraćala. To ga je oporavilo.

– Trajalo je dugo, ali sam ja ipak znala da ćeš doći – kazala je Meksikanka tiho. – Šta je s Umbertom?

On joj je ispričao sve što je znao. Ostalo je saznao od Pepite. Zvučalo je vraški loše.

– Pola sata odmora – kazao je Holidej. – Posle toga krećemo u hacijendu. Moramo vezati Ričmonda.

– To ću ja obaviti – ponudila se Pepita. – Ti se samo odmaraj.

XII

Malkom Rozado je stajao na verandi svoje hacijende. Njegovi ljudi su bili raspoređeni na imanju, a glasnici najavili dolazak Petersona i njegove bande. Sve je bilo pripremljeno za borbu koju stari Meksikanac nije želeo. Naprotiv! Malkom Rozado je bio umoran. Počinio je grešku i nije hteo da ponovo učini neku novu. Što se njega ticalo, sve je bilo spremno. Ako se njegov plan bude ostvario, neće više biti zavađenih strana, nego će se za sve mlađe u ovom kraju vratiti mir.

Čekao je, osluškivao topot kopita koji se približavao, a jedina mu je želja bila da svog sina i svoju kćer još jednom vidi žive.

S Malkomove leve strane stajao je Ramon Montalvo, a sa desne stari Džeremaja. Držao je sačmaricu sa skraćenom cevi u ruci.

– Oni dolaze, šefe. Umberto je sa njima – vikao je jedan od ljudi sa krova.

Malkom Rozado klimnu glavom. Umornim, pre nego odlučnim pokretom, ubacio je metak u cev „vinčesterke“, a onda se naslonio na pušku kao na štaku. Skupljenih očiju piljio je u mrak iz kojeg su izranjale senke prvih jahača.

Peterson je jahao na čelu. Kraj nje ga je jahala Stela Galovej. Odmah iza njih melez, zločinac kojeg je Peterson učinio šerifom. Tek potom, okruženog nekolicinom drugih ljudi, ugledao je Umberta. Oko vrata mu je bila vezana omča, prilično zategnuta, dok su mu ruke bile vezane na leđima. Nekoliko kauboja iz Ouk Krik Vilidža kojima je Peterson obećao veliku nagradu, držalo je mladića na nišanu.

Peterson je gledao ukočeno ispred sebe. Gledao je Malkoma Rozada pravo u oči, ne trepnuvši. Samo su Palmer i Spenser bili nervozni. Peterson se uspravio u sedlu i obratio starom Meksikancu.

– Nemamo mnogo vremena za pregovore, Malkome – kazao je. – Doveo sam ti sina.

Malkom je samo klimnuo glavom. Ni jedan mišić na licu mu se nije pomerio.

– Vidim, gringo! Vidim mog sina. Zar je mladić tako opasan da ste ga morali vezivati?

Peterson se osmehnu kiselo – U gradu ima ljudi koji više ne podnose porodicu Rozado. Zemlja je postala premala za dve velike i moćne porodice. Zbog toga sam i pripremio ugovor. Ti ćeš mi

prodati hacijendu, sav posed vezan za nju i rudnik, a onda se ti i tvoja deca možete mirno povući odavde iz ovog kraja. Za sve to ti nudim dobru cenu. Potpuno fer!

Ramon Montalvo koji je stajao uz Malkoma postade nemiran. Stari Meksikanac mu spusti ruku na rame.

– Pretpostavljam da si ovim ljudima obećao deo srebra, Petersone?

– To je tačno!

Malkom Rozado se nasmeja – A gde misliš da ga nađeš, gringo? Zemlja je prostrana, ovo je veliko imanje.

Peterson opsova kroz zube.

– Ja sam zaboravio gde sam ga sakrio, Petersone. Možda negde u oknima, možda ispod hacijende? Možda u planinama ili u kanjonu, pa je sada zatrpano kamenjem?

– Možda ćeš se prisetiti ako Umbertu malo jače zategnemo konopac oko vrata! – vikala je Stela Galovej.

Vezani Umberto se malo pridiže u sedlu i doviknu ocu – Nemoj popustiti ni po koju cenu, oče! – kazao je gotovo krkljajući. – Prvo će biti hacijenda, onda srebro, zemlja i najzad naši životi! Njih nikad ne možeš zadovoljiti!

Jahači koji su pratili Petersona se malo razmakoše tako da su obrazovali neku vrstu zaštitnog lanca.

Vejd Palmer, mali crnokosi razbojnik pacovskog lica pokaza na dovratak, gredu iznad kapije i prebaci preko nje laso. Omča se lako lelujala na vetru.

– Zar ne nalaziš da je to dobro mesto na kome ćeš gledati svog sina obešenog, stari? – upitao je piskavim,

uzbuđenim glasom. Onda se obratio Petersonu – Prokleta srebro je bila naša cena, Petersone! Mek Kal je za to već dao život. Šta nas, u stvari još uopšte sprečava da ovom prokletom Meksikancu pokažemo ko je gospodar u ovom kraju?

Palmer podiže oružje. U njegovim sitnim očima blesnuo je podmukli sjaj. Bilo je očigledno da namerava započeti s ubijanjem.

Ramon Montalvo je bio brži. Njegova „vinčesterka” je pucala i praštala. Usred tog praska, prolomio se Palmerov samrtnički krik.

I drugi, od trojice plaćenih ubica koje je Peterson doveo, bio je likvidiran. Igrom slučaja i on je pao zbog pohlepe za srebrom, zbog neobuzdanosti i nestrpljenja. U tom času se još nije znalo da je zla sudbina zadesila i trećeg člana ove ubilačke trojke. I Stela Galovej i Peterson su bili ubeđeni da on drži u rukama Rozadovu kćerku, čak i da se lepo zabavlja s njom.

Videvši Palmera kako pada pogođen metkom, Peterson divlje opsova. Zabluda bi bila pomisliti da mu je žao ovog lupeža. Ne, on je bio protiv borbe, ovakve vrste obračuna. Na nju bi se opredelio samo u krajnjoj nuždi. Najzad, on je hteo da ostane u ovom kraju kao jedini i neprikosnoveni gospodar. Međutim, do tog položaja nije hteo da dospe puškaranjem. Naravno, u ovakvom obračunu bi njegova strana pobedila, no time ne bi ništa bilo postignuto. Bio mu je potreban Malkomov potpis na ugovoru. Najzad, nameravao

je da taj posed proda železnici, odnosno državi za izgradnju pruge. No, to je mogao samo da učini sa zemljom koja je njegovo zakonito vlasništvo. „Union pacifik” ne daje ni probušeni cent za ukradenu zemlju.

I zločinac od šerifa je držao „vinčesterku” uperenu na starog Malkoma. To, međutim, na starog Meksikanca nije učinilo nikakav utisak. Bilo je jasno da se stari već oprostio sa životom.

Kada je odjeknuo topot kopita i Dok Holidej dojahao sa Pepitom na jednom konju, lice šerifa Spensera se još više izobličilo. Petersonu je s mukom uspeo da spreči čoveka kojeg je sam postavio za čuvara zakona da ne otvori vatru. To bi još gore komplikovalo situaciju. Nije ni slutio da će se njegov plan iz osnove izmeniti. Preokret je započeo Malkom Rozado.

– Sada kada smo se svi okupili – kazao je tiho – možemo da pređemo na posao, Petersone. Ja sam spreman da pregovaram i sklopim ugovor s tobom. Pre svega hoću da se povuku ljudi koji s ovim poslom nemaju ništa. To je stvar koja se tiče tebe, mene, Stele Galovej i tog razbojnika kojeg si postavio za šerifa. Dok Holidej, Ramon Montalvo i moje dvoje dece se ne smeju mešati u to. Sklopićemo ugovor tamo gde je poslednjih godina pohranjeno srebro. Ko od tvojih ljudi tebi ne veruje, može takođe da pođe sa nama, Petersone!

Petersonove oči se pretvoriše u dva uzana proreza.

– Da li to ozbiljno misliš, Malkome?

– Svaki čovek mora da spozna kada je izgubio igru, Petersone. Ja sam taj ko je izgubio i neću da se prosipa krv nedužnih – rekavši to, stari Meksikanac odloži „vinčesterku” i skoči sa verande na kružni deo ispred kuće.

– Ja mu verujem koliko i zmiji zvečarki, čak i manje – procedio je šerif Spenser. Još uvek je držao uperenu „vinčesterku” na vezanog Umberta.

– Ti ostaješ ovde, Spenseru! – naredio je Peterson. – Ako nešto krene loše ili ti ja budem dao znak, ubićeš Umberta, pa onda njegovu sestru!

Ramon Montalvo i Dok Holidej razmeniše krišom poglede, a onda otkopčаше opasače i pustiše ih da padnu na tle.

– Kuda? – pitao je Peterson.

– Idemo u rudnik – odgovorio je Malkom muklim glasom. Rekavši to, vinuo se u sedlo sivca kojeg je stari sluga vezao za ogradu verande. Delovao je zbunjujuće, jer se u njemu istovremeno osećala nepokolebljiva odlučnost i predaja sudbini.

Stari Meksikanac je još jednom pogledao oko sebe, pa onda prikovao oči za trenutak za Umberta i Pepitu, a onda podbo konja pod sobom. Grupa jahača je pratila Petersona, Stelu i Malkoma. Na ulazima u okna gorele su svetiljke. Inače, okna su se nalazile prilično duboko u stenama. Tu, kraj zapaljenih fenjera su svi sjahali i nestali u otvorima stena. Prosto kao da su ih kamene gromade progutale. Pepita baci pogled prema Ramonu i kriknu užasnuto – Ne!

Spenser se naglo okrenu i podiže „vinčesterku”. U istom času Holidej se baci sa konja na zemlju i ščepa šerifa. Kotrljali su se u prašini. Metak koji je čuvar zakona ispalio, naravno, nije pogodio cilj. Holidej je čvrsto pritiskao Spensera sprečavajući ga da ustane iz prašine. Jedva je izbegao udarac koji mu je kundakom puške namenio šerif. Kundak je samo tresnuo u prašinu, ali nekoliko milimetara od Dokove glave, uskovitlavši prašinu.

Krajičkom oka je primetio da Ramon Montalvo podiže oružje.

– Nemoj pucati! – uzviknuo je i istovremeno svom težinom raspalio pesnicom šerifa posred lica. Drugim udarcem uspeo je da izbiје čuvaru zakona oružje iz ruke, a onda, se u jednom skoku našao na nogama.

Spenser se pridiže na sva četiri uda, nesposoban da se orijentiše. Bauljao je kroz prašinu vičući – Petersone! Petersone! To je bila prokleta klopka! Oni hoće da nas... Nije se čuo kraj Spenserove rečenice. Nju je nadjačala zaglušujuća eksplozija. Cela kamena planina se zatresla, podrhtavala, za trenutak se izdigla od podnožja, a zatim se sručila.

– Bože moj! – vrištala je Pepita. Pritrčala je Ramonu Montalvu i bacila mu se u naručje. Montalvo je držao čvrsto u naručju, a Holidej je primetio da su oči visokog Meksikanca vlažne.

U međuvremenu je Spenser pokušavao da se uspravi, ali ga je Holidej snažnim udarcem čizme ponovo oborio u prašinu. Posle toga je pošao prema

Umbertu koji je još uvek bio vezan i tako sedeo na konju. Holidej je prišao mladiću i oslobodio ga veza trljajući pritom oči pune prašine.

– Slutio sam to, znao sam! – kazao je Umberto. – Nije više video drugi put i način da razreši stare nesuglasice.

Holidej je samo klimnuo glavom. Umberto je hteo da kaže još nešto, ali ga je on sprečio.

– Jesi li i ti znao? – pitala je Pepita oblivena suzama. Ramon Montalvo je potvrdio.

– Jesam. Na tome smo radili cele noći. On je tako hteo, bio je šef, Pepita. Zar je trebalo da mu se suprotstavim i dopustim da se proliva krv nedužnih?

Pepita je ćutala, držeći se i dalje grčevito za čoveka kojeg joj je otac pre mnogo godina izabrao za muža.

Ramon je brisao znoj s lica pomešan sa suzama. Pogledao je Doka Holideja koji se upravo vinuo u sedlo svog konja.

– Kada budeš opet naišao u ovaj kraj, Holideje, onda svakako...

Džordžijanac obode konja i odjaha ne osvrćući se.

Ovaj spor je bio rešen, iako se nije moglo reći da se baš sasvim srećno okončalo. Uostalom, on, Dok Holidej, učinio je šta i koliko je mogao. Po ko zna koji put stavio se na stranu pravde, iako, istini za volju, uopšte nije došao u ovaj kraj da spašava stanovnike od šerifa razbojnika. Ouk Krik Vilidž je bio samo gradić u koji je spletom različitih okolnosti svratio da se odmori. Ispalo je drugačije. No, ni to nije bilo neobično. Dešavalo se i ranije da su mu nametnuti neželjeni obračuni. Saživeo se sa njima.

KRAJ

NA SVIM KIOSCIMA!

**5 DEČJIH ENIGMATIKA
+ POKLON PAZLE**

NAJLEPŠE

BASNE

MARKETPRINT DIDAKTA

**SLOŽI, OBOJI,
PROČITAJ!**

2 KOLO

SADRŽI

4

RAZLIČITE

PAZLE

SA PO

5

RAZLIČITIH

DEČJIH

ENIGMATIKA



ISSN 0353-0000



00449

9 770353 000002